

Kadınların isyanı mayalanıyor...

Kadınların tecavüz yasasına karşı bütün Türkiye'yi sarsarak sokakları zaptetmesi yaratılmak istenen korku ortamını dağıtarak umudu muştuluyor.

toplumsal özgürlük

facebook.com/ToplumsalOzgurlukPartiGirisimi twitter.com/toplmsalozgrlk 2 TL / Kasım-Aralık 2016

Aklatmayacağız!

Mor Dayanışma

AKP'li milletvekilleri bir süre önce meclise, "cinsel istismar" suçlarında geriye dönük cezaların "failin mağdurla evlendirilmesi" durumunda affedilmesine ilişkin bir yasa teklifi sundu. Şaşırdık mı? Elbette hayır.
Ama bu yasayla birlikte AKP hükümetinin "tecavüzü ve cinsel istismarı" nasıl da meşrulaştırdığını, erkek egemenliğini nasıl da yücelttiğini bir kez daha görmüş olduk. *Devamı 13. sayfada*

Cemaat'in faturası

Ronay GÜLTEKÇE

15 Temmuz darbe girişiminin hemen ardından tüm yurtta ilan edilen 3 aylık OHAL bir dönem daha uzatıldı. OHAL'in kamuoyuna bildirilen en önemli gerekçesi "FETÖ ile etkin mücadele" . Hatırlamakta fayda var; 17-25 Aralık yolsuzluk soruşturması sonrasında -iki yapının ortak tabanının hoşnutsuzluğu bahane edilerek- cemaat üyesi yargı ve emniyet mensuplarına yönelik yaptırımlar sınırlı tutulmuştu. Bu kez ise "sonuna kadar" gidileceği iddia ediliyor. Söylendiği gibi de başladı her şey. F. Gülen'in iadesi konusunda ABD'ye rest çekildi. Örgütle ilişkisi olduğu gerekçesiyle tutuklanan, açığa alınan ya da meslekten ihraç edilenlerin sayısı kısa sürede on binleri aştı. Gülen Cemaati tamamen ortadan kalkıyor izlenimi yaratıldı.
Devamı 3. sayfada

Demokratik Cumhuriyet'e yürüyelim!

Zaman ev ev, sokak sokak, mahalle mahalle örgütlenerek halk iktidarının öncüsü olan Halk Meclislerini kurma zamanı. Hayat hayallerimizi gerçekleştirme fırsatını sunuyor bizlere.

15 Temmuz darbe girişimiyle derinleşen rejim krizi giderek içinden çıkılamaz bir hale bürünüyor. AKP/Erdoğan iktidarı krizini daha fazla otoriterleşerek, daha fazla baskı ve şiddet uygulayarak aşmaya çalışıyor. Bunun için de halkın oylarıyla seçilmiş olan HDP eşbaşkanlarını, milletvekillerini ve belediye başkanlarını tutuklayarak, emekçilerin, devrimci-demokratların ve kadınların direniş ve mücadeleyle yarattıkları dernekleri kapatarak, tecavüzü meşrulaştıracak yasalar çıkartarak ve en nihayetinde başkanlık sistemini getirmeye çalışarak kendi iktidarlarını pürüzsüz bir şekilde yerleştirmeye çalışıyor.

Kadınlar isyanda

İktidarın bu hayallerine karşı başta emekçiler ve kadınlar olmak üzere halk güçlerinin direnişi bütün OHAL baskılarına rağmen devam ediyor. İşçi direnişleri giderek yerelleri sararken, kadınların tecavüz yasasına karşı bütün Türkiye'yi sarsarak sokakları zaptetmesi yaratılmak istenen korku ortamını dağıtarak umudu muştuluyor. Her türlü baskı ve şiddet gücüne rağmen AKP iktidarı ilerledikçe daha çok tepki, daha çok direnişle karşılaşıyor. Ve bu direniş mayası giderek bütün toplum nezdinde yayılıyor ve patlama noktasına yakınlaşıyor. Artık sıra bu mayayı tutturarak baskı, zulüm ve sömürüden başka bir şey getirmeyen bu düzeni yıkmaya geldi.

Özgürlük, barış ve emek için...

Emekçilerin, halkların, kadınların ve gençlerin söz sahibi olduğu bir iktidar hayal değil, giderek gün yüzüne çıkan bir olasılık olarak önümüzde duruyor. Bu olasılığı gerçeğe dönüştürmek ise bizim ellerimizde. Zaman ev ev, sokak sokak, mahalle mahalle örgütlenerek halk iktidarının öncüsü olan Halk Meclislerini kurma zamanı. Hayat hayallerimizi gerçekleştirme fırsatını sunuyor bizlere. Öyleyse özgürlük, barış ve emeğin iktidarı için Halk Meclisleri'nden Demokratik Cumhuriyet'e yürüyelim!

Kriz kapıda

2016'nın son ayları ve 2017 yılının ilk ayları son derece kritik aylar olacak.

8

Halep düğümü

Esad-İran-Hizbullah hattının büyük bir güçle başlattığı kuşatma, yavaş fakat kararlı bir süreklilikle devam ediyor.

9

Kilit ülke Filipinler

Şayet, Filipinler'de askeri darbe olacaksa, ABD'den tam destek almadan başarılı olamaz.

11

Kara para aklama

İsmail ÜNLÜ

"Bu merkeze neden ihtiyaç var? Finansman, yani dünyadaki nakit para artık yeni adresler arıyor. Niye? Çünkü Amerika, Avrupa fazla sıkıyorlar. Elli tane soru soruyorlar. Bu parayı nereden aldın, nerede buldun, nasıl getirdin? İnsanlar da parasıyla rezil olmak istemiyorlar. Onun için İstanbul finansman için, yatırımcılar için, yatırımcılara kaynak için en ideal yer. Onun için buraya, bu merkeze ihtiyaç var ve bunun kararını verdik. *Devamı 5. sayfada*

Hiçbir derde deva olmayan 'Başkanlık'!

Anlaşılan o ki, başkanlık artık Erdoğan için bir hedef değil; hızla sürüklendiği bir sonuç olmaktadır.

Meral Çınar

Yirminci yüzyılın ikinci yarısında hızla küreselleşen dünyada "modern ulus-devlet" yapısı bildiğimiz halinden çözülmeye başlamıştı. Sosyal devlet anlayışının giderek yok olması, neo-liberal politikalar yüzünden artan yoksullaşma, sosyal hakların hızla geriye gitmesi; Müslüman ülkelerde "batılılaşmaya ve modernizme" karşı geliştirilen "Siyasal İslam" düşüncesinin örgütlenmesinin önünü açtı.
Cumhuriyet tarihinde Siyasal İslam düşüncesinin Türkiye'de yeniden güç kazandığı dönem Demokrat Parti dönemi olsa da, esas itibariyle 80 darbesi sonrası palazlanmıştır. 12 Eylül'de Türk-İslam sentezli bir darbenin yapılması, cemaat örgütlenmelerinin hızla gelişip meşrulaşması sonucunu doğurdu. Maddi ve manevi olarak giderek yoksullaşan ve şok etkileriyle korkutulan halklar, hızla Siyasal İslam etrafında örgütlenen cemaatlere katılmaya başladı.

Rejim krizi "Başkanlıkla" çözülebilir mi?

Siyasal İslam'ın Türkiye'deki gelişim tarihine bakarak yapmak istediğim, bugün yaşanan rejim krizinin esasının dayandığı dinamikleri irdelemektir.
Devamı 2. sayfada

POLİTİKA

Erdoğan için her şeyin çok geç, bizim içinse bir başlangıç olduğunu unutmayalım.

Hiçbir derde deva olmayan "Başkanlık"

Anlaşılan o ki, başkanlık artık Erdoğan için bir hedef değil; hızla sürüklendiği bir sonuç olmaktadır.

Meral Çınar

1. sayfadan devam

AKP'nin kurmak istediği ama hala anayasal bir statü kazandıramadığı Siyasal İslam rejiminin, bir faşist diktatörlükle kurulmaya çalışıldığı günlerin içerisindeyiz. Köprüden önce son bir çıkış umudumuz hala mevcut elbette…

Peki, AKP "Siyasal İslam" ideolojisinin nasıl bir temsilcisi ve/veya bu ideolojiyle ilişkilenme biçimi nasıl?

Erdoğan öncülüğünde AKP kurucu üyelerinin Erbakan ve onun Siyasal İslam ideolojisinden "yenilikçilik" eleştirisi ile ayrıştığını hatırlayalım. Bu yenilikçilik, Siyasal İslam düşüncesinin çıkış noktası olan "Batılılaşma ve modernizm" karşıtlığına bir eleştiri olarak kendini göstermişti. Nitekim de öyle oldu.

Bugün herhangi bir kimse, Erdoğan'ın "Ortadoğu'nun emperyalizme karşı savaş açmış lideri" gibi görünen teatral çıkışlarını dikkate alarak, batının hegemonyasında ilerleyen sisteme karşı politika izlediğini iddia edebilir mi?

Hadi diyelim hayal ettikleri ve yapmak istedikleri Türkiye'de Siyasal İslam ideolojisinin tüm değerlerine ve öğretilerine uygun bir rejim inşa etmek olsun! Peki, neo-liberal politikaların sınırlarının şimdiki boyutlara ulaştığı bir dünyada konumlanan Türkiye'de hareket eden sermaye ekonomik ve siyasal açıdan Batının egemen güçlerine bu kadar bağımlıyken, bu ne kadar mümkün? Çok zor olduğunu vurgulayalım.

"Eğer yeterince büyük bir yalan söyler ve bunu tekrarlamaya devam edersenız insanlar sonunda buna inanmaya başlarlar" düşüncesiyle yola çıkarak; iç konsantrasyonu ajitasyonla ayakta tutabilmek için dış politikada savaş çığırtkanlığı yaparak da mümkün görünmüyor.

Ortalık yerde Misak-ı Milli sınırlarını hatırlatıp, Osmanlı devletinden kalma sınırlar üzerinde hak iddia ederek, Osmanlıcılık ruhunu yeniden canlandırarak, milliyetçi muhafazakar tabanını konsolide ederek de!

Etrafında dolaştığı ama doğrudan sahiplenmediği veya sahiplenemediği Siyasal İslam ideolojisinin yarattığı rejim krizini bu şekilde çözemez.

Krizin düğümlendiği yer; toplumsal karşılığının zayıflığında ve toplumsal ilişkilerin bu ideoloji etrafında yeniden şekillenebilmesinde değil ki! Bu yöndeki açılımlar kamusal ve özel alanda uygulanan politikalarla çokça yapıldı ve Türkiye'de bir karşılığının olduğu çok açık. Düğüm, bu ideolojinin, Dünya ve Türkiye koşullarında siyasal ve ekonomik alandaki bugünün gerçeklikleriyle ne kadar uyumlu ve uygulanabilir olduğu noktasında oluşuyor.

Buradan da anlayacağımız üzere; ekonomik krizin, rejim krizinin ve devlet krizinin derinleşerek devam ettiği Türkiye'de "Başkanlık Sistemi" rejim krizine bir çare olmayacak. Eğer Türkiye "Başkanlıkla" birlikte başka bir ekonomik ve siyasal boyuta geçmeyecekse!

Peki, devlet krizi?

Hâlihazırda 15 Temmuz darbesi ile birlikte derinleşen ve devletin içindeki farklı klikler arasında neredeyse uzlaşmaz bir çatışmaya evirilen devlet krizi, "Başkanlıkla" birlikte ortadan kalkacak mı?

15 Temmuz'dan beri hep birlikte; Erdoğan/AKP iktidarının, devletin geleneksel dokularıyla ağır bedeller ödeterek ve ödemek uğruna oynamasına şahit oluyoruz.

İşte, «Başkanlık», bu krizin ortadan kalkmasına değil, devletin içerisinde AKP'nin tasfiyeci politikalarına karşı yeni bir "devlet refleksi" yaratmaktan başka bir işe yaramaz. Ordunun tasfiyesiyle birlikte; cihatçı çeteler, özel güvenlik ve AKP Gençlik Kollarından oluşturulan "yeni silahlı ordu" ile yapılan hazırlıklar bu durumun farkında olduklarının bir kanıtı.

Peki, tüm bu krizleri çözemeyecek ve hatta daha da derinleştirecek olan "Başkanlık Sistemi" neden bu kadar önemli Erdoğan için? Bu krizlerin çözülemediği bir ülkeye başkanlık etmek de bir hayli zor olmayacak mı?

Anlaşılan o ki, başkanlık artık Erdoğan için bir hedef değil; hızla sürüklendiği bir sonuç oluyor. Türkiye devleti için de başkanlık bir çıkışı, krizleri aşma pratiğini değil; faşizme doğru panik havasında bir kaçışı simgeliyor. Bu panik bizi iç savaşa doğru sürüklerken, Erdoğan'ın başkanlık hayalleri gerçekleşse bile elinde başkanlık edeceği "homojen" bir ülke/toplum kalmayacağını ve kendisinin de bunun farkında olduğunu bilelim.

Daha da önemlisi, Erdoğan için her şeyin çok geç, bizim içinse bir başlangıç olduğunu unutmayalım.

OHAL: Cemaat'in faturası

Cemaat ve 15 Temmuz'a dair onca belirsizliğin yanındaki net durum şu: AKP bu hesaplaşmada belli sınırları aşamıyor.

Ronay GÜLTEKÇE

1. sayfadan devam

Cevapsız sorular...

Ancak, 15 Temmuz gecesi ve sonrasına ait çok sayıda soru işareti halen giderilmedi. Darbenin bir numarası olduğu iddia edilen Adil Öksüz'ün salıverilmesi, darbenin siyasi kanadının açığa çıkartılmaması/çıkartılamaması, her alanda tasfiye dalgası sürerken Yüksek Seçim Kurulu gibi kritik bir organda "FETÖ" izine "rastlanmaması" tuhaflıklardan bazıları...

Cemaat'in sivil tabanına yönelik tedbirler olabildiğince geniş ve hoyrat biçimde sürdürülürken; kritik noktalardaki "kadrolu FETÖ üyelerine" yeterince dokunulmadığı açık. Son örnek de; Cemaat üyelerinin iç yazışmalarda kullandığı iddia edilen ama ısrarla sümen altı edilmek istenen Bylock mesaj servisi... Bu uygulamanın incelenmesi işi kriptoloji uzmanlarına bırakılamayacak kadar hassas anlaşılan!

Rejimin sırları ve sınırları!

Cemaat ve 15 Temmuz'a dair onca belirsizliğin yanındaki son derece net durum şu: AKP bu hesaplaşmada belli sınırları aşamıyor.

Sınır aşıldığında ortaya çıkabilecek ve iktidarı bekleyen iki tehlikeden ilki, AKP'deki Cemaatçilerin deşifre olma ihtimali. İkincisi ise Cemaat içindeki CİA'in. Bu gerilimler AKP/Erdoğan rejiminin -şimdilik- göze alamadığı kadar büyük.

OHAL'in Cemaat'e dair faturasına baktığımızda, ifşa olmuş devlet memurları ve el koyulan mal varlıkları dışında ne kaybettikleri konusunda kesin konuşmak zor. El koymalar yoluyla gerçekleşen sermaye devir işlemi ve boşalan kadrolara "tehlikesiz" tarikatlardan eleman takviyesi, iktidarı şimdilik tatmin etmiş görünüyor.

Cemaat'e dair aydınlatılmayan tüm yönlerin; kapalı kapılar ardında Cemaat'in bizzat kendisinin de aktör olduğu masalarda pazarlık maddesi olduğunu tahmin edebiliriz. Bu pazarlıkların sonucunda oluşacak yeni dengeler, bu uluslararası organizasyonunun Türkiye özelindeki yeni hamlelerinin de büyük oranda belirleyicisi olacak.

Nereye gidiyoruz?

Erdoğan'ın bugün her cephede ve masada Başkanlık kartını öne sürdüğü sır değil. Kurulacak yeni dengelerde inisiyatif kazanma yarışı devam ederken, rejim adına olmazsa olmaz denilebilecek olgu, başkanlık! Cemaat, Kürtler, ABD, AB, Ortadoğu'da siyasi/askeri aktörler, Türkiye içindeki politik güçler...

AKP/Erdoğan açısından, fiili rejim değişikliğini kalıcılaştırma başarısı; tüm bu odaklarla karmaşık çatışma ve ilişkiler sarmalından sağlam çıkıldığının "ispatı" olarak sunulacak. OHAL ve Başkanlık, AKP açısından artık vazgeçilmez!

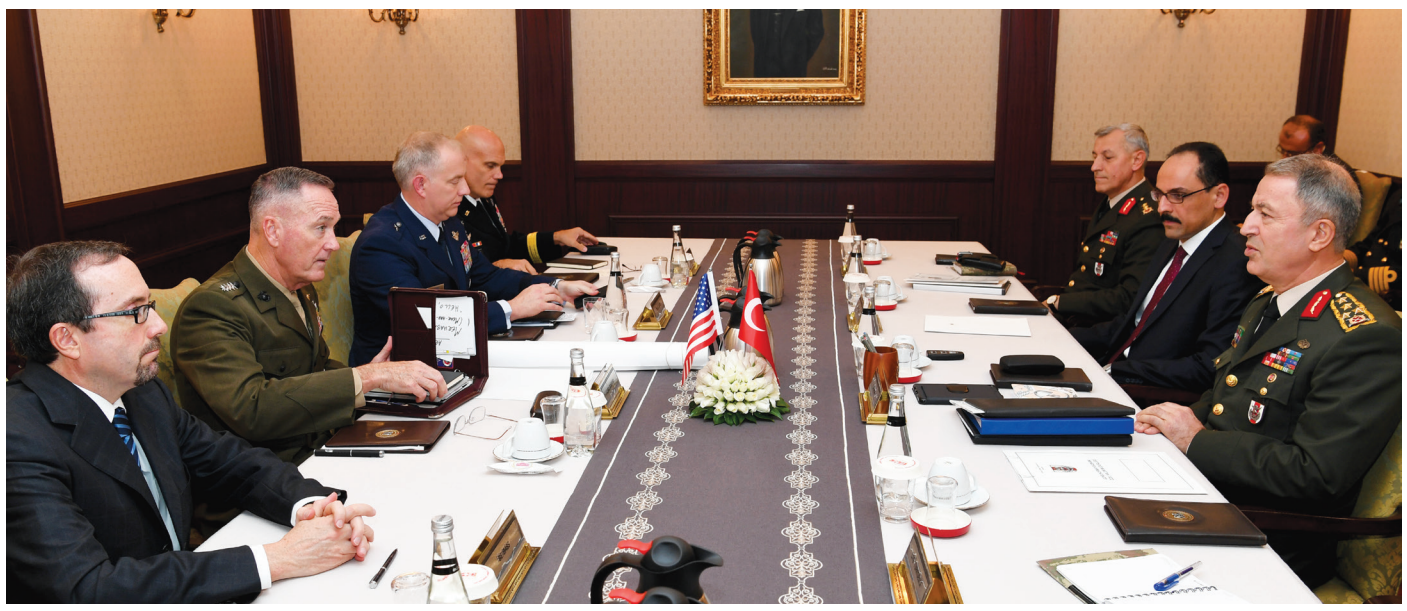

Erdoğan'ın orduyla kılıç dansı

Fakat o, nihai hedefi olan TSK'yı "yeni rejimin koruyucu ve kollayıcısı olmak" çizgisine çekebilmek için KHK'lar ile birçok çalışma yapıyor.

Erkan GÖKBER

Erdoğan rejimi, 15 Temmuz sonrası devletin içinde can çekiştiği uzatmalı krize "kılıcını attı"! OHAL karşı darbesiyle bütün yetkiler ve güçler tek merkezde toplanırken devletin her tür aparatı sökülüp-takılıp elden geçiriliyor. Erdoğan liderliğinde yürütülen, devletin yeniden yapılandırılmasında en önemli hedef silahlı gücün merkezi TSK.

Fakat TSK, sıradan bir devlet aparatı olmadığı, mevcut rejimin kurucu öznesi sayıldığı için buradaki operasyon oldukça kritik. Erdoğan rejimi yürüteceği politikada ittifaklar kurmak, danışmak, geri adım atmak ve tashih yapmak durumunda.

AKP'nin ihtiyat kuvveti

Erdoğan rejimi iç/dış düşmanlara karşı savaş naralarıyla, güç gösterileriyle ve şok doktrini ile ayakta durmaya, yol almaya çalışıyor. Rahatça sarfedilen büyük lafların arkasında bir güç var mı esas sorun bu...

AKP ordudaki dönüşümü Ergenkoncularla ittifak halinde yürütüyor. TSK'da önemli görevlere, "Balyoz", "Askeri Casusluk" davalarından yargılanan ve beraat eden subayları getiriyor. Böylece TSK'dan Fethullahçıların temizlenmesi ve Kürtlerle etkin savaş konusunda Ergenekonculari yedeğine alarak bir ağırlık merkezi oluşturmaya çalışıyor.

Fakat esas güç merkezi olan Genelkurmay'ın Erdoğan'la asabiyetleri farklı, hedefleri de aynı değil. Bu ise Erdoğan'ın yeni rejimini garantiye alabilmesi için çözmesi gereken bir sorun.

Stratejik merkez NATO

Şurası açık ki Genelkurmay›ın AKP›yle uzlaşısı NATO›ya bağlıdır. Genelkurmay için stretejik önceliklerin belirlendiği yer MGK›dan önce NATO›dur. TSK, NATO›nun 4. büyük ordusudur ve stratejik aklı bu merkezde şekil alır. Gücünde bir zayıflama sezdiği TSK Genelkurmayına ABD Genelkurmayı›nın omuz vermesi, "hamilik" yapıp subay görevlendirmesi de bu yüzdendir.

Önleyici adımlar ve hedef

Tayyip Erdoğan gerçek Başkomutan olmak için henüz yeterince güçlü değil... Fakat O, nihai hedefi olan TSK'yı "yeni rejimin koruyucu ve kollayıcısı olmak" çizgisine çekebilmek için KHK'lar ile birçok çalışma yapıyor. Kara, Hava, Deniz Kuvvetleri Komutanlıklarının Milli Savunma Bakanlığı'na (MSB), Genelkurmay'ın Cumhurbaşkanlığı'na bağlanması; askeri liselerin kapatılması ve harp okullarının eğitime ara verilmesi, Milli Savunma Üniversitesi kurulması, yeni bir rütbe tayin-terfi sistemine geçilmesi atamalarda MSB'nin yetkili kılınması gibi düzenlemeler, TSK'nın gücünün bölüştürülmesini ve yürütme aygıtlarına bağlanmasını içeriyor.

AKP, Genelkurmay Başkanlığı'nı gücün toplandığı stratejik merkez olmaktan çıkartıp, sembolik bir makam yahut bir koordinasyon merkezi düzeyine indirgemek istiyor.

Yeni güç odakları

Diğer yanda AKP'nin özel savaşçı birimlerin geliştirilmesine yöneldiğini görüyoruz. TSK'da ve poliste özel kuvvetler, özel harekat birimleri personel alımı yapıyor ve etkin güç odakları haline geliyor.

AKOrdu diye bilinen, SADAT gibi şirketler uluslararası ölçekte faaliyet gösterecek özel ordular kurma hazırlığı yapıyor.

Dönüşümün başka boyutu OYAK'ta yaşanıyor. Yaz başında kurumun yönetici kadrosu köklü bir değişim yaşadı ve AKP'ye yakın isimler yönetime atandı. OYAK'ta AKP döneminin başladığı söyleniyor, böylece ordunun ekonomik gücü de denetime giriyor.

Erdoğan, bir eliyle orduyu revize ederken, diğer eliyle militarizm ekiyor. Geleneksel ordu-millet anlayışını topluma -özellikle erkeklere- dayatıyor. Şehitlik yüceltiliyor... Erdoğan'ın savaş planlarına toplumun gözü kapalı destek vermesi isteniyor, sanki suç ortaklığına davet eder gibi...

Bu aşamada sosyalistler olarak bize, halkların savaş politikalarına kurban edilmesine karşı mücadele etmek, uyarıcı olmak görevi düşüyor.

POLİTİKA

Havaya yayılan isyan kokusu, faşizmin inşa edilmeye çalışıldığı şu günlerde umudu yeniden yeşertti.

Faşizme karşı dalgakıran olmak!

Şayet, 20 Kasım mitingiyle oluşan hava süreklileşebilirse, faşizme karşı bir dalgakıran etkisi yaratacak, toplumsal güçler yayılarak yeni bir toplum tahayyülüne doğru kitlesel bir dinamik olarak yürüyebilecektir.

Perihan KOCA

Alacakaranlık* bir Türkiye fotoğrafı var karşımızda. Önce fotoğrafın karanlık tarafına bir bakalım.
Faşizm kapıda. İktidar alabildiğine saldırgan bir darbe stratejisi ile, Başkanlık rejimine doğru dümeni kırmış ilerliyor. Frenleri çoktan patlamış bir kamyonun direksiyonunu, her hamlesi bir öncekini unutturacak manevralarla bir o yana bir bu yana sallayarak takvimini işletiyor.
OHAL'in verdiği sınırsız yetkilere dayanarak, ardı ardına çıkarılan KHK'larla önündeki engelleri temizleyerek yoluna devam etmeye çabalıyor.

Faşizm kurumsallaşıyor

Gazeteler, dergiler, dernekler kapatılıyor, seçilmiş belediyelere, kurumlara kayyum atamaları yapılıyor. Rektörlük seçimleri kaldırıyor, gazeteciler, kamu çalışanları, siyasetçiler, muhalifler tutuklanıyor, parlamentonun üçüncü büyük partisinin eş başkanları, vekileri rehin alınıyor. İşçilere, emekçilere, kadınlara, gençlere, halklara, inançlara, doğaya, kente yönelik darbe üstüne darbe vuruluyor, hak gaspları, talan ve yağma politikaları yasalarla meşrulaştırılıyor. Yetmiyor, edep sınırları tümüyle aşındırılarak, tacizi ve tecavüzü meşrulaştıracak "kız çocuklarını tecavüzcüleriyle evlendirme yasası" meclise getiriliyor. Ülkeyi yönetenlerin(!) ağızlarından salyalar damlayarak, her gün istikrarla, işkence, taciz, tecavüz ve silahlanma çağrıları yapılıyor.
Devlet katmanlarında oluşan derin boşluk, SADAT, Sedat Peker gibi çeteleri kurumsallaştırma pratikleriyle dolduruluyor.

Re-organizasyon

Tüm yaşam alanları, rejimin çıkarılarına göre, muhafazakar gerici politikalarla kuşatılıyor. Temel hak ve özgürlükler OHAL yardımıyla rafa kaldırılıp, eğitim hukuk ve medya aracılığıyla meşrulaştırılıyor. Toplum; ardı ardına gelen şok zirveleri ile çaresizliğin, güvensizliğin ve korkunun pençesine itilerek yeniden yapılandırılıyor.
MHP'nin AKP tabanına içerildiği, CHP'nin ise sol gösterip sağ vuran bir adım ileri iki adım geri politikalarıyla, her halükarda Erdoğan'ın Başkanlık yürüyüşüne omuz verdiği, el birliğiyle HDP'nin meclis dışına itilerek parlamentonun tümüyle işlevsizleştirildiği biçimde siyaset erkanı tek adam yönetiminde yol almaya çalışıyor.

Peki bu yol nereye gider?

Türkiye; kendine has yeni ve özel bir tarihsel momentte. Özellikle 15 Temmuz kırılması ardına gelişen dinamiklerle, gerilim çıtasının giderek yükseldiği kritik bir yol ayrımında.
Yaratılan "güç/güçlü" mitine karşın, iktidar çoklu kriz sarmalının kuşatmasında, fay hatları giderek derinleşerek, çıkmaz sokakları artarak yol alıyor.
Ekonomik ve hegemonik krizin kucağındaki Türkiye, devlet krizinin yarattığı derin boşlukta debeleniyor.
Uluslararası ve bölgesel politikalarda güdülen "stratejik derinlik" çoktan iflas etti.
İktidar, diplomasi kapasitesi giderek daralarak, politik dengeler ve hassasiyetler gözetilmeden içeride ve dışarıda düşmanlar biriktirerek yürüyor.
Hegemonya denklemi, bol keseden atılan naralarla, "ey AB, ey ABD, ey Almanya" jargonuyla işlemiyor elbette... Sözde "değerli yalnızlık" politikasıyla dünya ölçeğinde politik istikrar sağlamak pek mümkün görünmüyor. Zira uluslararası düzlemde, Türkiye'den ardı ardına gelen faşizan hamlelere tepki giderek büyüyor.
Aynı şekilde bölgesel savaşta tüm ısrarlara, esip gürlemelere rağmen inisiyatif alınamıyor, hesaplar tutmuyor. Çelişkiler giderek daha da düğümleniyor.
Bir yandan iç savaşı körükleyen, bir yandan Ortadoğu'ya müdahil olmaya çalışan iktidarın savaş politikaları her an bumerang misali geri tepebilir.
Öyle ki, ihtiyacı olan askeri, ekonomik ve siyasi güce sahip değil. Üstelik devlet katmanları krizde, ordu giderek zayıflıyor, moral gücü bozuk, dağınık...

Dalgakıran

Alacakaranlık Türkiye fotoğrafının diğer yanına odaklanacak olursak; toplumsal dinamikler ağır bir basınçla üzerine gelen faşist dalgalara karşı ayağa kalkıyor ve güç biriktiriyor.
Kürt halkının direniş kabiliyeti giderek yayılıyor.
Alevilerin kopuş dinamikleri güçleniyor.
Gençler, açığa alınan, sürgün edilen öğretmelerine sahip çıkıyor, proje okul yaptırımlarına, eğitimde muhafazakarlamaya karşı isyan dinamikleri örülüyor.
İşçi sınıfının epeydir ardı ardına patlak veren direniş ve grevleri en büyük fabrikadan, en küçük atölyeye gün gün artarak bir pıtrak gibi yayılmaya devam ediyor.
Kadınlar, "cinsel istismar yasasına" karşı günlerdir Türkiyenin dört bir yanında sokakları zapt ederek direniyor. Öyle ki, kadın düşmanı politikalara karşı mayalanan kadın isyanı iktidara geri adım attırmaya başladı bile, kadınların dinmek bilmeyen haklı öfkesi "kız çocuklarını tecavüzcüsü ile evlendirmeyi" öngören yasa tasarısını geri çektirdi, yasa taslağı mutabakat(!) oluşturmak için komisyona çevirildi. Ancak, kadınlar erkek devlet aklından medet ummayarak, tecavüzcülerle uzlaşmayı/mutabakatı değil, direnişi seçti.

Demokratik cumhuriyet dinamikleri yeşeriyor...

Havada isyan kokusu var

Havaya yayılan isyan kokusu, faşizmin inşa edilmeye çalışıldığı şu günlerde umudu yeniden yeşertti.
20 Kasım'da Kartal'da Türkiye'nin gidişatından rahatsız olan onbinlerce insanın, devrimci, demokrat, halkçı gücün bir araya gelmesi, faşizme karşı umut verici bir odak oluşturdu.
Ki şayet, 20 Kasım mitingiyle oluşan hava süreklileşebilirse, faşizme karşı bir dalgakıran etkisi yaratacak, toplumsal güçler yayılarak yeni bir toplum tahayyülüne doğru kitlesel bir dinamik olarak yürüyebilecektir.
Zira iktidarın yukarıdan aşağıdan dışardan ve içerden sarmalandığı kriz katmanlarıyla, üzerine gelen ağır basınçla uzun vadede mevcut gidişatı daha fazla sürdüremeyeceği aşikar.
Böylesine olağanüstü günlerde, eğer bağımsız, ortak bir karşı duruşu ısrarla uygulayabilirsek, demokratik cumhuriyet dinamikleri serpilip yeşerecek, iktidarın geri çekilme eğilimi güçlenecek ve attıkları her geri adım faşist bloğun çözülme sürecini hızlandıracaktır.

Devlet krizi derinleşirken

Türkiye tarihinin en büyük devlet krizini yaşamakta. Bu kriz burjuvazinin farklı bölüntüleri arasındaki "tüm kurumları ele geçirme" kavgasından kaynaklanmaktadır.

H. DURKAL

Devlet dediğimiz varlık biçimi, klasik bakışla dış görünüşte bir "egemen sınıfların zor aygıtı"ndan başka bir şey değildir. Yakından bakıldığında bu baskı aygıtının, egemen sınıfın tek bir fraksiyonu tarafından yönetildiği r burjuva devleti bulmak zordur. Çelişkinin doğası gereği yönetici sınıf da kendi içerisinde farklı kanatlara ayrılır. Ya da devlet farklı çıkar grupları tarafından bölüşülür. Sömürü düzeninin ve baskı aygıtının zarar görmemesi için burjuvazinin fraksiyonları arasında genellikle uyumlu bir çalışma arzulanır. Devletin içerisindeki çeşitli kanatlar arasındaki dengenin iç çatışmalar sonucunda bozulmasına devlet krizi diyoruz.
Türkiye tarihinin en büyük devlet krizini yaşamaktadır. Bu kriz burjuvazinin farklı bölüntüleri arasındaki "tüm kurumları ele geçirme" kavgasından kaynaklanmaktadır.

Krizin tarihçesi

7 Şubat 2012'de Cemaate bağlı savcıların MİT müsteşarı Hakan Fidan'ı ifade vermeye çağırmaları krizin ilk sinyallerini verdi. Daha önce futboldaki şike davasında arkasından hançerlenen cemaat, açıkça Erdoğan'a operasyon çekti. Hedef Erdoğan idi. Devletin savcısı devletin istihbarat biriminin başındaki ismi ve dolaylı olarak dönemin başbakanını hedef aldı. Ama bu girişimi sonuçsuz kaldı. Bu durum Erdoğan cephesinde güvenlik kaygısı yarattı ve itiş kakış alevlendi. Karşı hamlelerle cemaatin para ve insan kaynakları

Krizin derinliği giderek artıyor.

kesilmeye çalışıldı. Dershaneler kapatıldı. Polis ve bürokratların yerleri değiştirildi.
Cemaatin buna cevabı hepimizin malumu 17-25 Aralık operasyonları oldu. Yine devlet içerisindeki bir fraksiyon, diğerine operasyon yapmaya kalktı. Hedefte yine Erdoğan vardı. Ama bu girişim de başarıya ulaşamadı.

Darbe ve derinleşen kriz

15 Temmuz'da ise devlet krizinin zirvesini yaşadık. MİT tırları operasyonlarında çekilen ama patlamayan silahlar bu kez patladı. Devletin bir fraksiyonu diğerine ağır silahlarla, savaş uçaklarıyla, tanklarla saldırdı. Yasama organı uçaklarla bombalandı. Devletin kolluk kuvvetleri hepimizin gözü önünde birbirlerini vurdular. Görünen o ki kavga sonlanmadı. Erdoğan devletin kontrolünü tek başına kontrol etmek pahasına devleti baştan aşağı çeteleştiriyor. SADAT, Sedat Peker gibi çeteler devlet içerisinde konumlarını arttırırken, Ak Silahlanma gibi çağrılarla paramiliter güç odakları oluşturma politikaları hayata geçiriliyor. Bu hamleler Erdoğan'ı ne kadar ayakta tutabilecek?

Krizin geleceği

Cemaat 15 Temmuz sonrası çok ağır bir darbe almış olsa da, bu durum devlet krizinin ortadan kalkması için yeterli olmamıştır. Devletin tüm kademeleri homojen bir şekilde Erdoğan kliğine ait olursa ortada büyük bir meşruiyet sorunu olacaktır. Devlet içerisinde büyük bir güvensizlik ve belirsizlik var. Ve üstelik on binlerce bürokrat, kolluk kuvvet, TSK mensubu devlet kademelerinden uzaklaştırılmış durumda. Bu durum krizin etkilerini arttırmakta. Kürtlerin kendi coğrafyalarında "Ben de varım" deme ihtimali, eski Ergenekon/TSK unsurlarının kazanmaya çalıştıkları inisiyatifle devlet içerisinde varlık alanlarını genişletme ihtimali ve var olan devlet yapılanması içerisinde uyuyan cemaat unsurlarının ortaya çıkma ihtimali..."Erdoğan devlet krizi içerisinde çırpınıyor" dersek, abartmış mı oluruz?

POLİTİKA

Rakka operasyonu, Afrin'e, Kobane'ye, Rojava'ya girme tehditleri…

Irak ve Suriye'de kaybetmeye doğru

Nereden baksanız sahada büyük bir hüsran var Türkiye açısından. Büyük hüsranlar daha çılgın hamleleri tetikleyebilir.

Kenan DAĞAŞAN

Lozan tartışmalarının ardından Musul'un gündeme gelmesi muhtemelen birbirleriyle bağlantılı olaylar. Suriye ve Irak'ta hak iddia etmek için yeni bir tarih yazımına ihtiyaçları var. Hak iddia etmek, Cerablus'a girmek, Musul'a göz dikmek, birilerin eleştirdiği gibi maceracılıktan doğan birer olgu değildir. Erdoğan'ın kendince planları vardır. Çılgınca da olsa onu buna iten kendince zorunlu koşullar vardır. Türkiye sermayesinin sınırlar dışına çıkma eğilimi bu girişimlerin nesnel nedeni olarak gösterilebilir. Ancak işin bir de öznel nedeni vardır. Erdoğan iktidarının içerisinde bulunduğu durumu kastediyoruz. Bilindiği gibi 15 Temmuz'da yaşanan büyük şok siyasal iktidarın dengesini iyice bozdu. Bu dengesizlik hali iktidar açısından ölümcül hasarlara yol açtı. Bu ölümcül hasarları giderebilmek ve kitleye ölmediğini kanıtlamak için savaş cephelerini büyütmek zorunda kaldı Erdoğan iktidarı.

AKP, inisiyatif alamıyor.

Cerablus hamlesi

Yaşadıkları şoku ancak toplumda daha büyük bir asabiyet düzeyi oluşturarak öteleyebilirlerdi. Öyle de yaptılar. Cerablus'a siyasi olarak en büyük hasarı aldıkları dönemde girmelerinin başka bir açıklaması yok. Ancak bu hamlenin ne kadar başarılı olduğu tartışmalı.

Bölgede bulunan büyük güçler burada bulunma gerekçelerini meşrulaştırmak için çok büyük çaba içerisinde bulunmuyorlar. Fakat yerel güçler, söz gelimi YPG, bölgede ilerlerken işgalci bir konuma düşmekten itina ile kaçınıyor. IŞİD'le savaştığı bölgelerde bölgenin etnik veya dinsel yapısını temsil eden savaşçıları ön planda tutmasını iyi biliyor. Suriye Demokratik Güçleri bu açıdan oldukça işlevsel bir araç.

Masada ve sahada kaybediyor

Türkiye böyle bir konumda değil. TSK güdümünde ilerleyen ve birkaç bin kişiden oluşan çeteler yerel etnik topluluklarla bütünleşme yeteneğinden yoksun. Türkiye egemenleri ise mezhepçi ve milliyetçi duruşa sahip. Yukarıda bahsettiğimiz esnek politikalardan oldukça uzak. Dolayısıyla TSK Suriye'de girdiği bölgelerde yerel halk tarafından "işgalci" olarak nitelendiriliyor.

"Esad gitmeli" söylemleri çoktan terk edildi. Fırat Kalkanı operasyonuna hava desteği tehditlerden dolayı verilemiyor. Operasyonun ne durumda olduğu da belirsiz üstelik.

Musul operasyonu ise Türkiye olmadan başladı ve hâlihazırda büyük ilerleme sağladı. Türkiye'nin alerji duyduğu YPG ve Haşdi Şaabi gibi örgütlerin sahada kazandıkları büyük bir inisiyatif var.

Öte yandan, Musul operasyonu ile birlikte Erdoğan'ın sahadaki önemli bir müttefiki ile yolları ayrılabilir. Barzani "Erdoğan ile birlikte hareket etme" politikasından Musul'da inisiyatif geliştirme niyeti uğruna vazgeçti. Kala kala birkaç binlik kişilik çete kaldı müttefik olarak.

Sonuç hüsran

Nereden baksanız sahada büyük bir hüsran var Türkiye açısından. Büyük hüsranlar neleri tetikler? Görünen o ki daha büyük hamleleri. Daha çılgınca hamleleri.

Rakka operasyonu, Afrin'e, Kobane'ye, Rojava'ya girme tehditleri… İçeride ve dışarıda bu niyetlerini gerçekleştirme gücünün ne kadar olduğu tartışmalı. İçerideki büyük çalkantı, devlet ve rejim krizleri ile dışarıdaki yalnızlık, esneklikten ve taktik zenginlikten son derece yoksun politikalar. Mezhepçi nefret, milliyetçi saplantı. Tehdidi doğduğu bölgede yok etme planlarını gerçekleştirebilecek bir güç var mı?

Türkiye-ABD-Rusya arasındaki gerilim artıyor

Türkiye'nin gerek NATO ile askeri olarak gerekse Dünya Bankası-IMF ile ekonomik anlamda ABD ile olan kurumsal bağları, kapitalizmin içinde çıkamadığı yapısal krizinin de etkisiyle Türkiye'yi giderek daha "ABD'ye" bağımlı kılıyor. Rusya da bu bağların sıkılığının farkında olmakla birlikte düşmanının cephesinde delik açma çabasını Türkiye üzerinden gerçekleştirmeye çalışıyor.

Hasan FERAMUZ

Türkiye ise bu bağımlığını kısmen de gevşetecek (ama kopartmayacak) adımların fırsatını kolluyor.

İkinci Emperyalist Paylaşım Savaşı ile ABD eksenindeki rotasını izlemeye başlayan Türkiye, son yıllarda dünya çapında etkisi giderek artan Rusya'yla da ilişkilerini geliştirmeye devam ediyor. Bu ilişkiler Rus uçağının düşürülmesi sürecinde olduğu gibi kimi zamanlarda düşüş gösterse de, 15 Temmuz darbe girişimi sonrasında olduğu gibi yüksek seviyeye de çıkıyor. Ve bu durum Türkiye-ABD-Rusya arasında üçlü bir gerilim noktası oluşturuyor.

Rusya ile "iyileşen" ilişkiler

Son yıllardaki Türkiye ile Rusya'nın yakınlaşmasının ilk büyük belirtilerinden biri, Erdoğan'ın Putin'e Kasım 2012'de başlayarak birçok defa söylediği (15 Temmuz'dan sonra da dile getirilen) "Hadi gelin bizi Şangay Beşlisi'ne dahil edin, biz de AB'yi gözden geçirelim" sözleri. Şangay Beşlisi'ne üyelik yerine Türkiye'ye gözlemcilik verilmesi, AKP/ Erdoğan için önemli bir koz olmaya devam ediyor.

Bununla birlikte AKP/ Erdoğan iktidarının başlangıcından bu yana özellikle ekonomi alanında Rusya ile Türkiye arasında büyük boyutlara ulaşan sıkı bir işbirliği söz konusu. Bu ekonomik işbirliği 24 Kasım 2015'te Rus uçağının düşürülmesinden sonra dibe vurmuş olsa da, geçtiğimiz Haziran ayında gerçekleşen görüşmeler sonucunda tekrardan ilerlemeye başladı. İki ülkenin de birbirleri için önemli birer pazar olmaları, Türkiye ve Rusya'nın politik alandaki gerilimlerini "ekonomiye" yansıtmama konusunda önemli bir hassasiyet göstermelerine neden oluyor.

Rusya ile ilişkilerin geçtiğimiz bir yıl içinde baş döndürücü şekilde olmasını sağlayan bir diğer olay 15 Temmuz darbe girişimi oldu. Darbe girişimi sonrasında Rusya'nın yaptığı istihbarat desteğinin vurgulanmasıyla birlikte Rusya cephesinden yapılan açıklamalar önemli bir değişikliği gösteriyor. Putin'in başdanışmanlarından Alexander Dugin'in darbenin ABD tarafından yapıldığını vurgulayarak Türkiye'ye destek sunması ve Türkiye'nin yüzünü doğuya dönmesi gerektiğini belirtmesi; yine Rus uçağının düşürülmesinden sonra "İstanbul'a atom bombası atalım" diyen Duma Meclisi eski Başkan yardımcısı Vladimir Jirinovski'nin 15 Temmuz sonrasında "Erdoğan bizim adamımız, onu kimse devirmeye cesaret edemez" diye açıklama yapması bu değişikliğin göstergeleri.

Rusya, ABD ve Türkiye ilişkileri geriliyor.

Füze savunma sistemleri

15 Temmuz sonrasında Ankara'nın önemli gündem maddelerinden biri olan füze savunma sistemi de Rusya ile olan ilişkilerde önemli bir nokta. Türkiye Esad'ın olası saldırılarına karşı bir füze savunma sistemi alınmasına yönelik ihale açmış ve ihaleyi Çin firması CPMIEC almıştı.

Bu durumda NATO içinde büyük tartışmalar yol açmış ve ihale iptal edilmiş, NATO Patriot füzelerini yollamıştı. Şimdi ise Türkiye füze sisteminde NATO'ya olan bağlılığını, 15 Temmuz'un lütfüyle ve Rusya'nın desteğiyle S-400 füzelerini alarak aşmayı istiyor. Fakat bu durumun sanılan aksine basit bir silah alışverişini aşan niteliği bulunuyor. Türkiye'nin bir NATO ülkesi olmasından dolayı, NATO dışından alınacak bir füze savunma sistemi, o sistemin NATO sistemine girmesini sağlayacak. Dolayısıyla bu durum NATO'nun güvenlik çemberinin kırılması anlamına geleceğinden kesinlikle izin veremeyeceği bir durum. Öte yandan ABD ise hem Suriye'deki Rus S-400 füzelerine karşın hem de Türkiye'nin füze savunma ihtiyacını gidermek için SM-3 füzelerini bulunduran Aegis firkateynlerini Doğu Akdeniz'e yerleştirmiş durumda.

ABD boş durmuyor

15 Temmuz sonrasında Türkiye'nin Rusya ile teması arttırmasına ABD soğukkanlılıkla yaklaşıyor.

AKP/ Erdoğan'ın darbe girişiminin ardında ABD'nin olduğunu sıklıkla vurgulamasına ve Fethullah Gülen'i iade edilmesine dair yapılan girişimlerinin sürekli reddedilmesine yönelik Türkiye'nin gösterdiği tepkilere rağmen ABD'nin Türkiye üzerindeki etkisi devam ediyor. Nitekim 6 Kasım'da ABD Genelkurmay Başkanı Dunford'un Ankara'ya gelerek Genelkurmay Başkanı Hulusi Akar görüşmesi sonrasında önemli kararlar alındı.

Bu kararlardan en önemlisi ise ABD Merkez Kuvvetler (CENTCOM) Komutanı General Joseph Votel'e düzenli olarak rapor verecek olan ABD'li üst düzey bir subayın Ankara'daki Genelkurmay Karargâhı'nda görevlendirilmesi. Böylece ABD'nin Türk ordusu içindeki etkisini ve denetimini arttırmış oldu.

Türkiye'nin gerek NATO ile askeri olarak gerekse Dünya Bankası-IMF ile ekonomik anlamda ABD ile olan kurumsal bağları, kapitalizmin içinde çıkamadığı yapısal krizinin de etkisiyle Türkiye'yi giderek daha "ABD'ye" bağımlı kılıyor. Öte yandan Rusya da bu bağların sıkılığının farkında olmakla birlikte "düşmanının cephesinde" delik açma ya da mevziler kazanma çabasını Türkiye üzerinden gerçekleştirmeye çalışıyor. Türkiye ise bu bağımlılığını kısmen de gevşetecek (ama kopartmayacak) adımların fırsatını kolluyor. Tarafların bu çabaları da Türkiye-ABD-Rusya arasındaki gerilimin giderek artmasına neden oluyor.

"Örgütlü bir halkı hiçbir kuvvet yenemez!"

Devletin Cezaevi katliamı planı mı var?

Böylesi bir dönemde yapılabilecek en önemli iş örgütllenmek. Mevcut örgüt formları üzerine eleştiriler, yataylık-dikeylik tartışmaları örgütsüzlüğe veya örgütsüzlüğün örgütlenmesine zemin olmamalı. Klasik olacak ama "Örgütlü bir halkı hiçbir kuvvet yenemez!"

Av. Tamer DOĞAN

Tansu Çiller'in 1995-99 yılları arasındaki baş danışmanı Yeni Asır Gazetesi yazarı Hüseyin Kocabıyık idi. Bilmeyen yok 95-99 döneminde olan faili devlet cinayetleri, katliamları ve köy yakmaları… Bu not şimdilik bir kenarda dursun.

Kocabıyık, Twitter hesabından: "Devlet büyüklerine bir suikast halinde millet cezaevlerini basacak ve tüm Fetöcüleri ve PKK'lıları asacak. Halk Arasında konuşulan bu." şeklinde bir açıklama yaptı. Halkın arasına asla karışmayan bu vekillerin halkın ne konuştuğunu bilme olasılığı yok.

Bu paylaşımı her yönden irdelemeliyiz. Çünkü devlet 15 Temmuz'dan bu yana kitaba göre hareket ediyor. Yani her hamlesi önceden harfiyen planlanmış ve benzeri deneyimlerden harmanlayarak hareket ediyor. Yalnızca Eş Genel Başkanların, Milletvekillerin, Belediye Başkanlarının ve binlerce vatandaşın siyasi soykırımla tutuklanması değil; dernek, vakıf gibi STK'lerin faaliyetlerinin durdurulması, TV ve gazetelerin kapatılması ve daha nice saldırı bir plan dahilinde devlet aklıyla ilerliyor. Haliyle umutsuzluğa kapılmadan ve felaket tellallığı yapmadan önümüzü görmeye ihtiyacımız var.

AkSilahlanma, SADAT

AkSilahlanma adı altında AK Gençliğin iç savaşa hazırlanmasından tutalım da, SADAT gibi ayyuka çıkan çetelere kadar ve daha bilmediğimiz onlarca yapılanma katliam yapmak üzere tetikte bekliyor. SADAT'çıların cezaevlerinde infaz koruma memuru olarak görevlendirildiği epey konuşulur oldu. Uyuşturucu bağımlısı, meczup veya psikopat diye tabir edilen şahıs veya gruplar silahlarıyla alenen fotoğraf paylaşır oldu.

Peki bütün hazırlık neye ve kime karşı? Daha doğrusu emri aldıklarında kimlere yönelecekler?

Başta devrimcilerin, Alevilerin ve Kürtlerin yoğun yaşadığı mahallelere olacağını öngörmek için dahi olmaya lüzum yok.

Endonezya örneğini hatırlarsınız; 1 milyonun üzerinde insanı (çoğunluğu komünistti) katletmişlerdi. Ancak AKP toplum olarak kendini örgütlediği ve kindarlık üzerinden var olduğu için düğmeye basıldığında AKP'li olmayan hiç kimsenin can güvenliği kalmayacak, tecavüze uğrama ihtimali kat be kat artacak.

Peki Kocabıyık neden böyle bir paylaşım yapmış olabilir?

Örgütlü ve özsavunması olanlar en azından hazırlıksız yakalanmamış olacak. Nazi kampında gaz odasına gitmek için sırasını bekleyenler, özcesi bugün susup kenarda duranlar ise kusura bakmasın…

İlk akla gelenler:

Bunlar toplum mühendisliği yapıyor, alt yapı hazırlıyor ve cezaevinde isyan çıktı süsü verip katliam yapmayı düşünüyorlar.

Böylesi bir katliamı paramiliterlere yaptırabilmek için kendi bürokratlarından bir veya birkaçını gözden çıkarıp suikast yaparlar mı? Kesin yaparlar.

Halk arasında konuşulmadığı halde sürekli olarak buna benzer konuları yaygınlaştırmalarından anlaşılıyor ki, kendi kitlesine hazırlanın mesajı veriyor olabilirler.

Fethullah hayranı Kocabıyık

Kocabıyık'ın Yeni Asır'da yazdığı "Büyük Türkün Başardıkları" yazısını mutlaka okuyun derim.* Birkaç alıntı yapalım provokasyon çağrısı yapan AKP İzmir Milletvekilinden: "Son Amerika seyahatimde bir kez daha Fethullah Gülen Hocaefendi ve öğrencilerinin, Türk milletinin şanı ve şerefi için neleri başardıklarını öz gözlerimle gördüm. Kimse bana bu ülkede milliyetçilik, vatanseverlik, Atatürkçülük mavalları okumasın. Gitsin ve çağımızın alperenleri olan Fethullah Gülen ve öğrencilerinin, dünyanın 115 ülkesinde Türk milleti için neler yaptıklarını, ne mucizeler gerçekleştirdiklerini bir görsün. Öyle bol keseden hamaset yapmak kolay."

"Vicdani sorumluluğumun gereği olarak belirtmem gerekir ki, Fethullah Gülen Hocaefendi belki de son 1000 yılın en büyük Türk büyüklerinden birisidir. Yeryüzünün her köşesinde Türklüğe yaptığı büyük hizmetleri kendi gözlerimle ve hayranlıkla gördüm. Onu ve arkadaşlarını tehdit gibi görenler, bu vatana hamasi laflardan başka hangi yeryüzü başarısını tattırdılar ki? Fethullah Gülen, Türklerin büyük işler başarabileceğini gösterdi herkese. Ona düşmanlık edenlerin utanması ve oturup bin kere düşünmesi gerekir."

Alıntıları Kocabıyık'ın yanar döner veya kandırılmış olduğunu ifşa etmek için yaptığımız düşünülebilir. Elbette ki onun için yaptık. Bir de biraz mantık yürütelim dilerseniz. 17/25 Aralık operasyonundan sonra Fethullahçılarda ve ipin ucunda olduğunu anlayanlarda belirgin bir davranış biçimi var farkında mısınız? Çok abartılı tepkiler verenler, Hainler Mezarlığı açanlar, kamyonları sürekli askeriyenin önüne çekenler vb. Kocabıyık denilen zatı bu kategoriye almak lazım. Aksi halde halen Fethullah "hayran"ı ise aslında çaktırmadan devletin gizli planlarını ifşa etmiş oluyor ki bu da bildiğimiz Fethullahçı davranışlarından birisi. Herhalükarda Kocabıyık derin bir zat kenara not etmek lazım, unutmamak lazım, belli ki kendisi "devlet adamı".

Halkı avukatsız/savunmasız bırakma

En önemlisi alışmamak, kanıksamamak ve normalleştirmemek gibi görünüyor.

Cezaevinde imha etme şekli Türkiye Devletinin keşfi değil. Böyle bir şeyi yapabilecek zemini hazırladılar. Aslında "intihar" adı altında bir süredir tekil olarak başladılar da.

Konuyu hukuk ile ilişkilendirmek ise en zoru. Neden mi? "Hukuksuzluk", "hukuk askıya alındı", "hukuk kalmadı", "hukuk tanımıyorlar" gibi yaklaşımlardan uzak olduğumuz, bizatihi olanların burjuva hukuk ve devletin "fıtratında var" olduğuna inandığımız için vakıayı irdelemek zorlaşıyor.

Şöyle ki; Kocabıyık TCK 216 maddede anılan "Halkı kin ve düşmanlığa tahrik veya aşağılama" suçunu işliyor alenen desek ne olacak! Suç duyurusunda bulunsak iddianame yazacak savcı var mı?

Konunun bir boyutu da KHK'larla, OHAL bahanesiyle politik tutsakları avukatsız bırakmaları ve tecrit etmeleri. Yetinmediler; ÇHD, ÖHD, MHD, Adalet Okulu ve Hukukta Sol Tavır gibi hukuk örgütlerini mühürleyerek bu plan dahilinde bir hamle daha yapmış oldular. Muhtemel ki yakında biz avukatlara yönelik gözaltı ve tutuklama furyası, lağım medyada itibarsızlaştırma ve karalama kampanyaları veya ruhsat iptali ile avukatlıktan men etmeye kadar vardırabilirler işi. Böylece tutsaklar açısından hayati bir damar olan avukatlar devre dışı bırakılmış olacak. Sanmayın ki kamyonun freni patlamış, tersine planlı ilerliyor "Şok Doktrini" Devleti.

En iyisi "Ne yapmalı"yı konuşmak

En önemlisi alışmamak, kanıksamamak ve normalleştirmemek gibi görünüyor. Baksanıza sanki Türkiye'nin 3. Partisi HDP'nin Eş Genel Başkanları ve milletvekilleri cezaevinde değil. Gültan Kışanak, Fırat Anlı, Sebahat Tuncel ve daha niceleri gündemde arkalara düştü. Cumhuriyet Gazetesi de şimdilik güncel ve sıcak ancak onu da kanıksamamamız için hiçbir neden görünmüyor. Biz neleri normalleştirmiş bir halkız Cumhuriyet Gazetesi de ne ki!

Elbette hepimizin sürekli dile getirdiği ancak gerçekliğimiz açısından da epey zorlandığımız "Sokakları terk etmeyelim" konusu da bir o kadar önemli ve hayati. Naçizane eleştirimiz olsun; sokakları terk etmeyelim konusunda hemfikir olup Galatasaray Lisesi önünde basın açıklaması ile yetinme konusunda ayrıştığımız bir kesim var. Örneğin İnşaat İşçilerinin Üsküdar'daki "İrademe Sahip Çıkıyorum" eylemi son dönemin en anlamlı ve ihtiyaç duyduğumuz bir şeydi. Yaratıcı eylemler bulmak ve hayata geçirmek zorundayız.

Sosyal medya ile yetinmek ise en büyük handikaplarımızdan biri. Doğru, bütün haber kanallarımız kapatıldı, sansür var, insanlara gerçekleri ulaştırmak ve örgütlenmek istiyoruz ancak sosyal medyanın da sıkıntılarını görmeden edemeyiz. Başka bir yazının konusu olsun, şimdilik kısaca değinelim:

Esas iş örgütlenme...

TT olunca yetinebiliyoruz. Muazzam bir bilgi kirliliği alanı, AKTroller artık eskisi kadar acemi değil. Çoğunlukla umutsuzluk pompalayan bir alan. Kapalı devre şeklinde, sen-ben-bizim oğlan birbirimizi likeliyoruz, takipleşiyoruz. Sokağın önemini, teması unutturabiliyor. Devlet istediğinde yavaşlatabiliyor, engelleyebiliyor.

Elbette ki böylesi bir dönemde yapılabilecek en önemli iş örgütllenmek. Mevcut örgüt formları üzerine eleştiriler, yataylık-dikeylik tartışmaları örgütsüzlüğe veya örgütsüzlüğün örgütlenmesine zemin olmamalı. Klasik olacak ama "Örgütlü bir halkı hiçbir kuvvet yenemez!"

Türkiye kara para aklama merkezi

Dış yatırım çekiliyor. Sıcak para akışı büyük bir daralma yaşıyor. Yaşanan cari açık belli ki kirli paralarla doldurulmaya çalışılıyor.

İsmail ÜNLÜ

1. sayfadan devam

İnşallah 1-2 sene içerisinde, buralarda muazzam tesisler, binalar tamamlanacak ve finans merkezi çalışmaya devam edecek."

Bu alıntı geçtiğimiz Ekim ayında başbakan Binali Yıldırım tarafından İstanbul Finans Merkezinin temel atma töreninde yaptığı konuşmadan. Konuşmaya bakılırsa hedef kamu bankalarını tek merkezde toplamanın çok ötesinde.

Kirli para toplama merkezi

İstanbul Finans Merkezi projesinin web sitesindeki açıklamada şu ifadelere yer verilmiş: Proje merkezi Ankara'da bulunan kamu bankaları Halkbank, Vakıfbank, Ziraat Bankası ile BDDK ve SPK gibi kurumları tek bir merkezde toplamayı hedefliyor. İstanbul Uluslararası Finans Merkezi projesinin ilk kazması 2014 yılında vurulmuştu. İnşa edilecek binaların kaplayacağı alan toplam 3 milyon 200 bin metrekare. Başbakanın sözlerine bakılacak olursa yerli ve yabancı kaynağı belirsiz paranın merkezi olma niyeti var Türkiye ekonomisinin. Uyuşturucu, silah ticareti, insan ticareti, kumar vb. üzerinden büyük miktarda para kazanan "yatırımcılara" bu paralarını gönül rahatlığıyla aklama garantisi veriliyor. Öyle diğer finans merkezleri gibi "elli tane soruyla" yatırımcıyı bunaltmama sözü veriliyor.

Sadece finans merkezi değil söz konusu olan. Geçtiğimiz yaz, 15 Temmuz darbe girişiminin hemen ardından meclisten jet hızıyla bir düzenleme geçirildi: Varlık barışı. Barıştan kasıt şu: Kaynağı ile ilgili açıklama yapma zorunluluğu ve vergilendirilme sorunu yüzünden yurt dışında tutulan paranın ve diğer varlıkların Türkiye'ye girmesi durumunda vergiden muaf tutulması ve kaynağı ile ilgili herhangi bir açıklama yapmak zorunluluğunun ortadan kalkması. Sıcak para ve dış yatırımlara bağlı ekonomi büyük bir çöküş yaşıyor. Dış yatırım çekiliyor. Sıcak para akışı büyük daralma yaşıyor. Yaşanan cari açık kirli paralarla doldurulmaya çalışılıyor.

Kaynağı belirsiz para rekoru

Kapitalist sistem sermaye birikimine dayanır. Bu sermayenin kaynağının açıklanması onu elbette aklamaya yetmez.

Ancak onun teşhirinin yapılması her halükarda önem arz eder.

Elimizdeki 2014 ve 2015 verilerine göre ülkeye normal yollardan (finans, sanayi ve ticaret yatırımları, inşaat, turizm vb. sektörleri ile) gelen dış kaynak 2014'te 41,6 milyar dolar iken, 2015'te 10,7 milyar dolara düşmüş.

Öte yandan, 2015 yılında kaynağı belirli olmayan para giriş miktarı 9,7 milyar dolardır.

Bu rakam Türkiye Cumhuriyeti tarihinin en yüksek rakamıdır. Ayrıca 2010 ile 2015 yılları arasında toplam 20 milyar dolarlık kaynağı belirsiz para girişi gerçekleşmiştir.

Savaşın şiddeti artıyor!

Türkiye'nin düğüm noktası: Kürtler

Devlet kriz sarmalını toplumsal güçlere baskı uygulayarak çözmeye çalıştıkça karşısında direniş odakları şekilleniyor. Diktatörlüğün inşasının durdurulma koşulu toplumsal direniş odaklarının ortaklaşmasında yatıyor.

Ali IŞIK

OHAL zırhını kuşanan AKP hükümeti, KHK silahıyla toplumu ateş altında tutuyor.
Her geçen gün yeni bir KHK ile toplumun çeşitli kesimlerine saldırıyor. Bisiklet sürücüsünün pedal çevirip hareket ederek dengesini sağlaması gibi hükümet de ayakta kalmak için baskıyı artırmak ve sürekli saldırmak zorunda.

OHAL ve Kürtler

AKP, 15 Temmuz darbesi sonrası savaşın şiddetini arttırma kararı alarak Kürt hareketiyle savaş başlattı.
Şehirlerine bombalar yağan Kürt coğrafyası yaralarını sarmaya çalışırken, kayyum atamaları ile belediyeler ele geçirilerek halkın iradesi yok sayılıyor.
Ülkenin tüm illerinde HDP'ye yönelik baskınlar, siyasi operasyonlar arttırıldı. Yüzlerce yönetici ve üye tutuklanarak cezaevine gönderildi. Son olarak Kürtlerin başkent saydığı ve halk iradesinin simge şehri Diyarbakır'ın eş belediye başkanları Gültan Kışanak ve Fırat Anlı'nın tutuklandı. Halkın öfke biriktirdiği görülüyor.

Savaşın şiddeti artıyor

Savaş denkleminde ise, Ordu PKK kamplarına yönelik saldırılarını yoğunlaştırıyor. Diğer yandan gerilla da geniş coğrafyaya yayılan günlük eylemleriyle kendisini gösteriyor.
Karayılan'ın "Türk devlet yetkilileri bilmeliler ki, bu savaşı kazanma koşulları yoktur. Artık şehir, dağ ve ova hepsi direniş alanıdır." demeci savaşın şiddetleneceğini ortaya çıkarıyor. Bu durumda devlet tarafından yüksek düzeyde şiddet devreye sokuluyor. Rojava hattında da Cerablus hamlesi ve YPG ile sıcak çatışmaya girilmesi ise bu şiddetin bir parçası. Bu tablo, coğrafik olarak savaşın yayılmasına ve çok boyutlu hal almasına neden oluyor.

Kürtler direniyor.

Çözümsüzlük

Kürt sorununun çözümsüzlüğü şimdilik AKP açısından kendi tabanının diri tutabilmeyi, MHP tabanını içerebilmeyi ve hatta MHP yönetimini tümüyle etki altına alabilmeyi sağlıyor.
Ancak temel problem şu ki; devlet Kürt sorununu çözemiyor. Becerisi ve kapasitesi sorunu çözmede yetersiz kalıyor.
Mevcut devletin despotik yapısı, gerçek çözüm yolu olan demokratik açılımlar yönünde yapılması gereken hamlelerin gereksindiği esnemelere kapalı. Dolayısıyla bu çözümsüzlük, yarattığı gerilimler üzerinden devletin kendisinde çatlamaya sebep oluyor.

Faşizm karşısında Kürtler

AKP-Erdoğan ülkeyi başkanlık üzerinden faşizme doğru götürme hedefinde. Faşizmin kurumsallaşma zemini ise, Kürtlerle olan savaş üzerinden oluşturuluyor.
Devletin Kürt hareketiyle yürüttüğü savaşı kazanamaması, onu öfkelendirip her alana müdahale etmeye itiyor, bütün toplumsal güçlere yönelik baskılarını arttırıyor. Bu baskılar, diğer toplumsal güçlerin de önünü açıyor. Aleviler, kadınlar ve işçiler başta olmak üzere toplumsal güçler de öfke biriktiriyor.
Devlet kriz sarmalını toplumsal güçlere baskı uygulayarak çözmeye çalıştıkça karşısında direniş odakları şekilleniyor. Diktatörlüğün inşasının durdurulma koşulu toplumsal direniş odaklarının ortaklaşmasında yatıyor.

Ortadoğu'da Kürtlerin zamanı mı?

Kürt Hareketi'nin katliamcı çetelerden temizlediği yerlerde o bölgenin halkı ile kurduğu ittifaklar üzerinden yürütmüş olduğu taktik, şimdiye kadarki süreçte gerçekleştirilen büyük yayılımın garantisi oldu. Rakka operasyonu gösteriyor ki öyle olmaya da devam edecek.

Tomris KESKİN

Küresel emperyalist güçlerin vekalet savaşlarıyla kaos çıkartarak hegemonya yarışına girdikleri Ortadoğu'da süreç, artık güçlerin bire bir sahada olarak kendini var edebildiği, olmadığı zaman da kaybettiği bir biçim almış durumda.
Rusya'nın Suriye savaşına boylu boyunca girmesi ve şimdi Halep'i de Cihatçı çetelerden temizlemesi, tüm kurulu dengeleri sarsıp değiştirdi.
Suriye'de Rusya'nın hamleleriyle inisiyatif kaybeden ABD, yönünü Musul ve Rakka'ya çevirip hamle yaptı. Musul ve Rakka operasyonları hızlı bir biçimde ilerliyor.
Kontrollü kaos yaratarak emperyalist güçlerin bölgeye müdahalesine ön açan IŞİD'in Musul ve Rakka operasyonlarının sonucunda bölgeden süpürülmesine ramak kaldı. Ama esas mesele, Işid'i temizledikten sonra bölgenin geleceğini etkileyecek kritik lokasyonlar olan Musul ve Rakka'da kimlerin belirleyeceği olacağı.
Şimdi bu denklemde kilitlenmiş gibi duran akışı yeniden hızlandırmak için yoğun pazarlıkların yapıldığı sürecin içerisindeyiz.

Yeni bir stratejik güç:

Bu pazarlıkların ve güç ilişkilerinin içerisinde yayılan ve hegemonya alanını arttıran Kürt Özgürlük Hareketi, yeni bir stratejik güç olarak bölgede emin adımlarla ilerliyor.
Suriye'de Demokratik Suriye Güçleri içinde konumlanarak bölgenin tüm etnik güçleriyle yan yana ilerleyen, Rojava'da iktidar olarak Ortadoğu kaosuna irade dayatan, Ezidileri katliamcı çetelerden kurtaran ve kurduğu dengelerle uluslararası arenada meşruluğunu arttıran Kürt Hareketi, öyle anlaşılıyor ki Ortadoğu'yu yeniden dizayn etme sürecinin tam merkezinde yer alacak.
Nitekim Türkiye'nin koyduğu tüm kırmızı çizgileri aşan Kürtler, hem Musul hem de Rakka operasyonunun tam merkezinde yer aldı ve artık bölgede oldukça kritik ve belirleyici bir noktada duruyor.
17 Ekim'de başlayan Musul Operasyonu ABD'nin havadan; Irak ordusu, (İran devrim muhafızlarının içinde yer aldığı) Şii milisler ve peşmerge güçlerinin karadan katılımıyla, hızlı ve sonuç alıcı bir biçimde devam ediyor. Kara operasyonunda kimlerin yer alacağı tartışmasının uzun sürmesi, Irak'ın geleceğinde belirleyici olma kaygısının bir sonucudur. Türkiye açısından ise tüm hamlelere rağmen operasyonda yer alınamaması; Ortadoğu›da saplanılan politikasızlık bataklığında iyice dibe çekilme ihtimalini güçlendirmekte.
Buna karşın; Kürt Hareketi'nin Musul Operasyonu için dengeleri gözeterek uygun fırsat ve zeminleri yakalamaya çalışmakta olduğunu gözlemliyoruz. AKP'nin şahlanma harekâtı iddiası olarak başlayıp şimdilerde nobran mağdurluğa dönüşen siyaset tarzının yerini; Kürtlerde sabırlı, dengeli ve bir o kadar da hamleci bir anlayış alıyor.

Hani benim "kırmızı çizgim" nerde?

Suriye'ye döndüğümüzde de karşımıza benzer bir tablo çıkıyor.
Türkiye'nin "YPG Rakka operasyonuna katılırsa biz yokuz" dediği ve yok sayıldığı Rakka operasyonu, 5 Kasım'da YPG öncülüğünde Suriye Demokratik Güçleri ile başladı. Türkiye'nin başlattığı Fırat Kalkanı operasyonuna nazire olsa gerek operasyonun adı Fırat'ın Gazabı oldu.

Rakka hamlesi

Rakka'yı doğu, batı ve kuzeyden kuşatacak operasyonun, kent merkezine varıldığında başka bir planlamayla devam edileceği açıklanıyor.
Arap şehri olan Rakka'nın merkezine hangi askeri güçle girileceği tartışması önemli bir yerde duruyor.
Kürt Hareketi'nin kazandığı yerlerde o bölgenin halkı ile kurduğu ittifaklar üzerinden yürütmüş olduğu taktik, şimdiye kadarki süreçte gerçekleştirilen büyük yayılımın garantisi olmuştu. Rakka operasyonu gösteriyor ki öyle olmaya da devam edecek.

Musul ve Rakka ile Kürtler ne hedefliyor?

Ortadoğu bölgesindeki paylaşım savaşımında küçük bir güç olmaktan oyun kuruculuğa yükselen Kürtlerin, başlayan Musul ve Rakka operasyonu ile başka bir noktaya sıçramayı hedeflediği anlaşılıyor.
İstikrarlı bir biçimde yayılarak hegemonyasını arttıran Kürt Hareketi, sadece Kürtlerin hareketi olma niteliğini aşıp bölgedeki tüm halkların hareketi olma iddiası ile ilerliyor.
Musul operasyonundaki güçlerle denge kuran ve müdahale için fırsat yaratmaya çalışan Kürt Hareketi, bölgedeki Barzani hegemonyasını sarsarken; Irak'ın genelinde de meşruiyetini artırıp ülkenin yeniden dizaynında etkin güç olma fırsatı kazanmaya çalışıyor.

Yeni Irak'ta insiyatif arayışı

Kürt Hareketi öncelikli olarak; Suriye'deki kazanımlarını arttırmak ve bir statüye kavuşturarak kalıcılaştırmak istiyor. Irak'ta ise IŞİD'in nüfuz kaybettiği bölgelerde, etki alanını genişletmeyi ve "Başur'un tek hamisi" olma iddiasındaki Barzani'den rol çalmayı hedefliyor. Bu arada Barzani'nin "4 parçadaki Kürtlerin sözcüsü" olma iddiasından bu noktaya gerilediğini ve bu sonuçta yine Kürt Hareketi'nin bölgesel hamlelerinin etkili olduğunu hatırlatalım.
Görünen o ki, Kürt Hareketi Ortadoğu'daki paylaşım savaşında kendi planlarını kazanarak uygulamaya devam ediyor, edecek.
Ancak bölgede kurulan ittifak zeminlerinin kaygan ve çıkarlara dayalı olduğunu tekrar tekrar hatırlamak süreci doğru okumak için oldukça önemli.
Kürt Hareketi'nin bu ateş çemberinden kendini büyüterek çıkması ancak bölgedeki halklarla kurulacak kalıcı ittifaklar doğrultusunda gerçekleşecektir.

Medeniyetler kenti Antakya savaşın sınırında kışkırtılmaya çalışılan mezhepsel gerilimlerle yıpratılıyor.

Medeniyetler kentinde savaşın bilançosu

Cihadizm Türkiye açısında artık dışsal bir tehlike olmaktan çıkıp, yerli nüfus içinde kök salan bir iç tehlikeye dönmüş durumdadır.

Serpil KIRDAĞ

Altı yıldır Suriye'de yürütülen savaşın sınır kentin Antakya'da yaşayan Arap Alevi halkına kesilen bilançosu, yine bir tarihin ve kültürün yağmalanması oldu. Yaşam ve kimlik tehdidi, inkâr ve asimilasyon politikalarının üzerine şimdi de Antakya'nın sosyal dokusu bilinçli politik hamlelerle yıpratılmaya çalışılıyor.
Şubat ayında Reyhanlı-Kilis arası açılan geçiş koridoru radikal İslamcı çetelerin sınır kentlerinde kol gezdiği bir süreci doğurdu. Bununla birlikte halkta bir tedirginlik halinin yaratılmasıyla artan bomba ihbarları ve polisiye tedbirlere bağlı olarak Arap Alevi halkının sosyal yaşama katılımı hissedilir ölçüde azalmıştı. Bu durum şu an OHAL uygulamaları ve süregelen savaşla birleşmiş ve derinleşmiştir.
Gerilim halinin tırmanmasıyla birlikte savaş hali halka kanıksatılmış, cinayet, kafa kesme vb. olaylar günlük yaşamda normalleştirilmiştir.
Kente yığılan ''mülteci kılıklı'' cihatçılar ve muhafazakâr mültecilerin barındığı bölgelerde gözle görülür bir kültürel değişim ve aşınma hali mevcut.
Medeniyetler şehri Antakya 6 yıl içinde radikal İslamcı ideolojilerin gelişip serpilmesine sahne olurken onlarca yıllık Yahudi, Musevi ve Hristiyan cemaatleri de tükenmenin eşiğine gelmiştir.

"Türkiyeli cihadizm"

Cihadizm Türkiye açısında artık dışsal bir tehlike olmaktan çıkıp, yerli nüfus içinde kök salan bir iç tehlikeye dönmüş durumdadır. Çatışma ve cihatçı varlığı artık savaşın bitmesiyle son bulacak dışsal bir unsur olmaktan çıkmıştır. Antakya özelinde Reyhanlı, Antakya ve İskenderun'da IŞİD ve Nusra dâhil cihatçı grupların ciddi bir örgütlenmesi söz konusudur. Geçtiğimiz aylarda sadece Reyhanlı ilçesinden 300 genç Nusra cephesi saflarına katılmıştır.
Yine Reyhanlı ilçesinde 48 geçici eğitim kurumunda 15.000 Suriyeli mülteci çocuğa İslami eğitim verilmekte, İHH'nin açtığı kaçak ve ruhsatsız yurtlarda ise çocuklar cihatçı şebekelerine yönlendirilme riski ile karşı karşıyadır.
Bölgede yaşayan mülteciler geçtiğimiz aylarda zorla sınır dışı edilmiş ve sınırın Suriye tarafında Bab el Hawa kapısı civarında bölgenin hâkim iki gücü olan Ahrar-uş Şam ve Nusra cephesi tarafından koruma kalkanı olarak kullanılmıştır.
Bölgede yaşayan Arap Alevi halkı tüm bu tehditlerle karşı karşıyadır. Demokratik bir örgütlenme odağının eksikliği ise kültürlerin aşınma ve yok olma riskini doğurmuştur.

Halkların direniş odağı

TC'nin Suriye'de yürüttüğü savaş politikası en çok Arap Alevi halkını etkilemiştir. Savaş, halk üzerinde hem kültürel aşınma yaratmış hem de bin yıllardır Arap Alevi halkına yönelik yapılan kimlik saldırılarını alevlendirmiştir.
Suriye savaşı iktidar tarafından Türkiye'yi yeniden biçimlendirmeye yönelik bir araç olarak kullanılmaya devam ediyor.
Sınırların ortadan kalktığı tarihsel bir anda konumlanıyoruz. Arap Alevi halkının yoğun olarak yaşadığı bölgelerde ciddi bir ''cihadizm'' odağı oluşuyor. Kimlik ve yaşam tehdidi yeni süreçle birlikte harlanıyor.
Antakya için çok geç olmadan halkların direniş odağını yaratmak ve bunun gövdesi olan Halk Meclislerini kurmak tarihsel bir zorunluk haline gelmiştir.

Öze dönüş

Alevilik yolu ince ve zor bir yoldur. Bu yolda herkes yürüyemez. Yürüyenlerin de karşılarına çıkan engelleri, zorlukları aşması için iradesinin sağlam olması gerekir.

Rıza ÇELİK

Kemteriyem yeryüzünde bittikçe
Çok kalıp eskittim gelip gittikçe."
Kemter Baba

Kimliğimiz Aleviliktir. Bu kimlik, hem inançsal, hem kültürel, hem siyasi hem de evrensel dünya görüşlerimize ışık tutuyor. Kıblesini insan kılan, insanı doğayla bütünleştiren, kadını erkekle can kavramı altında eşitleyen, Kırklar cemi tasarımı ile İslam'ın hegemonik düzenini sarsıntıya uğratarak mevkiyi, statüyü, hiyerarşiyi, eşitsizliği reddeden; yaradılışı değil oluşu/doğuşu kabul gören, varlıkların birliğini benimseyen; insanı, Tanrı ya da egemen olan hiçbir unsur karşısında, aciz konumda tanımlamayan; Hakkın kişinin gönlünde aranması gerektiğini deklare eden; ibadetten ziyade muhabbeti önemseyen; tabiatı kutsayan, koruyan; müziği, sanatı, edebiyatı yaşatan ve var eden;"Rıza Şehri" ütopyası ile yaşanılabilir bir toplumu öngören bir yol-erkândır.

Tarihsel dokusu

Dünyanın en gelişmiş hukuku olan "öz darını", cemlerle halk mahkemelerini kuran; mürşit-pir-rehber--talip ilişkisi ile dairesel örgütlenme zincirinde sevgiyi, barışı ve adaleti sağlayan toplumu kuran; musahiplik kültü ile yalnızlık ve yabancılaşmaya karşı bireyin kurtuluşunu sağlayan; insanı kâmil mertebesinin insanın nihai hedefinin olması gerektiğini bildiren; aklı ve bilimselliği öncüleyen; tarihsel dokusunda filizlenen direniş ruhuyla haksızlığa karşı mücadeleyi gelenekselleştireni bu inancımız bizi ilerilere taşıdı. Bu kimlikten aldığımız besinle, kültürle, olgusaldinamiklerle yaşadık; yaşamaya da devam ediyoruz.

Hakka yürüme erkânları

Alevi müziğinde değerli çalışmaları olan akademisyen Gani Pekşen, 2014 Haziran ayında Hakka yürüyen annesi için "Annem 94 yaşındaydı. Çok sayıda çocuğu vardı. En küçük oğluydum. Beni unuttu ama İmam Hüseyin'i hiç unutmadı. Ben de ona karşı sorumluluklarımı yerine getirmek istedim." Diyor. Üstad, Mihriban ana için son görevinin itikatince yaşayan canın kadim geleneğe göre uğurlanması gerektiğini düşünür; İslami figürasyonların erkâna girmesini engeller. Mihriban ana, bağlama ve duazlarla sırlanır.

Öncü davranışlar öğretiyor

Uzun yıllar yurtdışında Alevilik ile ilgili çalışmalarıyla kendisini tanıdığımız, "Kızılbaş Kadın", "Yol Erkan Meydan" gibi eserleriyle de yolumuza değerli katkılar sunan yazar Haşim Kutlu ani bir kalp krizi sonucu 26 Nisan 2016'da Hakka yürüyerek aramızdan ayrıldı.
Alevi hareketi ve kimlik mücadelesinde hatırı sayılır bir iz bırakan Kutlu, savunduğu değerlerle çelişmek istemediğinden cenaze erkânının içeriğini önceden bildirmişti. Yazar semahlar ve gülbanklarla hakikate yolcu edildi.
Yine geçtiğimiz günlerde Hakka yürüyen canlardan birinin cenaze erkânında ses getiren bir uygulama oldu; halk müziği sanatçısı Arif Sağ'ın eşi Yıldız Sağ'ın cenaze erkânında Tolga Sağ, Erdal Erzincan ve Dertli Divani'nin bağlama ve deyişleri eşliğinde güzel canımızı sonsuz aşka uğurladılar. Şüphesiz ki bu uygulamalar, kamuoyunda yankı uyandırdı. Ancak esasında özün bu olduğunun bilincinin bilinmesinin son derece önemli olduğu gerçeğini göz ardı etmemek gerekir. Bahse geçen bağlama, semah, deyiş, gülbanklarla Hakka uğurlama erkânı bir vasiyetten öte kadim inancın bir parçasıdır. Alevi olarak yaşayıp Müslüman gibi defnedilmenin hiçbir manası ve lüzumu yoktur.

Geleneğe sahip çıkalım

Alevilik yolu ince ve zor bir yoldur. Bu yolda herkes yürüyemez. Yürüyenlerin de karşılarına çıkan engelleri, zorlukları aşması için iradesinin sağlam olması gerekir. Egemen kimlikler altında elimine olmamak için yolumuzun geleneğine sıkı sıkıya sarılmamız gerekir. Bunu da dilimizle, davranışlarımızla, ritüellerimizi doğru yaşayarak başlatmamız mümkün. Alevi cenaze erkânına göre yolculanmalı canlarımız. Alevilik dışındaki herhangi bir dine vurgu yapmadan, devriyelerle, mersiyelerle, gülbanklarla, semahlarla, bağlama ve türkülerle, devlete peşkeş çekilmemiş bir cemevinde, kadim yola bağlı bir yol ereni canın öncülüğünde sırlanmak yaşam şeklimizle ve savunduğumuz davayla olan tutarlılığın gereği ve doğal sonucudur. Aşk ile canlar…
27.10.2016

Aleviler, kendi düşünsel değerlerinden gelen isyan ve devrimci ruhla zalimlere başkaldırı potansiyelini koruyor.

Alevilere saldırılar artıyor

Aleviler, kendi düşünsel, inançsal değerlerinden gelen isyan ve devrimci ruhuyla zalimlere başkaldırı potansiyelini korumaktadırlar. Gezi isyanı, bunun açık göstergesidir.

H.ARIKUŞU

Ortadoğu'da süren savaşın, kaosu derinleştikçe, Türkiye, bu savaş ortamının, baş aktörlerinden oldukça, politik ortamda da gerilimler tırmanıyor.
Ortadoğu halkları, Araplar, Kürtler, Ezidiler, Türkmenler, birbirine karşı önce "milliyet" temelinde iç savaşa sürükleniyordu. Şimdi de Halklar, birleşip "demokratik federasyonlar", birlikler, kurdukça "mezhep", inanç temelinde savaşmaları körüklenmektedir. Birlikleri, birleşme yolları parçalanmaya çalışılmaktadır. Ortadoğu Halkları, mezhep ve inanç temelinde bölünerek, birbiriyle iç savaşa sürüklenmektedir. İşte bu gerçeklik içinde Alevi- Sünni çatışması tırmandırılmaktadır. Bu savaş ve kaosun Türkiye'ye düşen " kaotik" gölgesinde, AKP-Erdoğan İktidarı, Alevileri düşmanlaştırma politikalarını, tırmandırmaktadır.

Suriye'deki savaş politikası

2011 Suriye savaşına müdahil olmasıyla Tayyip Erdoğan'ın "Beşar kardeşimden ,"Beşar Esad Alevidir" söylemine sıçramış ve hedefini Emevi Camii'nde namaz kılmak olarak göstermişti.
Gelinen nokta da Türkiye, bu mezhep kutuplaştırmasının, gerilimli politik ortamını yaşamaktadır.
İŞİD'in Alevi köylerini gezerek Alevileri fişlemesiyle başlayan süreç, canlı bombaların cebinde Alevi derneklerinin listesinin, krokisinin çıkmasına kadar vardırıldı. İŞİD Türkiye' de ki canlı bomba terörünü "Aleviler-Solcular-kâfirler" mantığında gerçekleştirmektedir. Özellikle 15 Temmuz darbesi sonrası, bu düşmanlaştırma ve saldırılar, artarak devam etmektedir.
Haziran ayında, Adana ve Tarsus PSAKD Şube ile Adana Alevi Kültür Derneğinin ortaklaşa düzenlediği pikniğe, iki defa jandarma ve emniyetin gözü önünde, saldırı olmuştu.
15 Temmuz sonrası, Alevilere ilk saldırı, Malatya'da gerçekleştirildi. Alevilerin mahallesine toplu linç girişiminde bulunuldu. Ankara Mamak ta tehdit yazılamaları oldu.

"Cihat kazanacak" tehditleri

Dernek ve cemevleri kapısına yapılan yazılamalar Alevileri bekleyen tehlikenin işaretleridir. Son bir ay içinde, farklı illerde dört tehdit yazılaması oldu. İstanbul/Pendik Şahkulu derneğine yazılan " Cihat Kazanacak!" yazısı niyeti ve gelinen tehlikeyi açıkça ifade etmektedir. Böylesi bir yazılamayla, Alevilerle Cihat etmenin, adımını atıyorlar. Cihat, din uğruna, İslam uğruna savaş demektir. Kendilerince İslam'ın savaşını, Alevilere karşı vereceklerini ifade etmektedirler. Nitekim bu Cihat çağrılarından sonra ABF başkanı Baki Düzgün "Allahü ekber" nidalarıyla, İstanbul Şişli'de, 30- 40 kişinin saldırısına uğradı.
Egemen güçler, ekonomik ve politik krizlerini aşmanın yolu olarak mezhep, inanç çatışmalarını körüklüyor. Yeni katliamların suyunu ısıtıyorlar.
Aleviler artık şunu açıkça hissetmektedirler. Nerde bir savaş var, nerde bir darbe var "içgüdüsel bir refleksle" "işte yeni bir Alevi Zulmü, katliamı geliyor." Diye hissetmektedir. Hissedilen, düşünülen korku ve kaygılar, "yapısal ve içgüdüsel" bir ruh hali olmuştur artık. Ama aynı Alevi toplumu, korkularının ve kaygılarının "zehrinde" süzmüştür umutlarını mücadele azimlerini.

Zulüm varsa direniş de olacaktır

Aleviler, Gülen Cemaatinin yapmaya çalıştığı 15 Temmuz Darbesine de sevinmedi. Erdoğan- AKP güçlerinin, 16 Temmuzdan sonra yaptığı darbeye de sevinmemiştir. 16 Temmuz darbesiyle gelen OHAL ve KHK lerle iyice faşizm tırmanırken, Alevilere saldırılar ve katliam provaları reva görülmektedir. Aleviler, kendi düşünsel, inançsal değerlerinden gelen isyan ve devrimci ruhuyla zalimlere başkaldırı potansiyelini korumaktadırlar. Gezi isyanı, bunun açık göstergesidir.
Kendi tarihinden aldığı "Tarihsel Devrimci Geleneğini" sömürü, savaş, katliam politikalarına karşı duracak, durmasını da bilecektir. *28.10.2016*

EKONOMİ

VOLKAN YARAŞIR

Kriz derinleşiyor ve yayılıyor.

Yeni ve yıkıcı küresel finans krizi

Kriz, kapitalist devletlerin her türlü önlemine karşı derinleşiyor ve yayılıyor. Finansal köpüğün olağanüstü bir noktaya gelmesi; türev ve spekülatif piyasaların, 2015 yılında 753 trilyon dolara ulaşması, yeni bir finansal krizi tetikleyebilir. Ayrıca, Çin'deki gelişmelerin dikkatle izlenmesi gerekiyor.

Kapitalizmin yapısal/organik krizi, 2008 yılında ABD'de "mortgage" ya da finans krizi şeklinde kendini dışa vurdu. Aslında bu durum, yaşanan krizin bir semptomuydu. Kapitalizmin doğasından kaynaklanan kar oranlarındaki düşüş eğrisi/yasası, kapitalizmin "uzun dalga" krizine girmesine neden oldu. Üretim alanında yaşanan aşırı birikim ve realizasyon sorunu, küresel finansal köpüğü artırmış ve yıkıcı bir şekilde krizin açığa çıkmasına yol açmıştı.
Marx'ın 1848 Devrimleri için yaptığı yorum yaşanan krizin anlaşılması anlamında son derece önemli bir veridir: "Aşırı üretim dönemlerinde spekülasyon düzenli olarak oluşur. Spekülasyon aşırı üretim sonunda geçici piyasa olanakları sağlayarak bir rahatlama yaratırsa da tam da bu nedenle krizin patlak verme sürecine katılır, ve patlamanın şiddetini artırır. Kriz önce spekülasyon alanında başlar, ondan sonra üretimi vurur. Yüzeysel bir gözlemciye krizin nedeni aşırı üretim değil, aşırı spekülasyon olarak görülür; halbuki bu aşırı üretimin bir semptomudur."
2008 yılında finansal balon dünya Gayrı Safi Yurtiçi Hasılanın (GSYH) toplamının 11-12 katına yükselmişti. Bu koşullarda finansal balon patladı. Kriz, 2009-2010 yılında AB'de kendini borç ve bankacılık krizi olarak gösterdi. Özellikle Avrupa'nın Akdeniz havzası kriz senkronu içine girdi. 2014 yılında krizin çevre ülkelere sıçraması ile yeni bir faza geçildi. Kırılgan beşli ya da sekizli olarak tanımlanan gelişmekte olan piyasalar, ABD Merkez Bankası'nın parasal genişleme politikalarını değiştirmesi ve faiz oranlarını artırması ile birlikte kriz sarmalı içine girdi.

Yeni bir finansal kriz

Kapitalist kriz, parasal genişleme politikaları dahil alınan bir dizi palyatif önleme rağmen derinleşiyor ve yayılıyor. Bugün finansal balon 2008 yılındaki düzeye yaklaşmış durumda. Küresel ekonominin taşıyıcı gücü ya da dinamosu olan Çin hızla bir kriz sarmalı içine giriyor. Yeni bir borsa balonunun patlama olasılığı artıyor. Ayrıca Çin'in borçları, 2015 yılı verilerine göre GSYH'nin yüzde 254'üne ulaştı.
ABD, halihazırda krizin etkilerini aşmış durumda değil. Benzer sorunları AB de yaşıyor. Hatta Akdeniz havzasındaki problemler merkez ülkelere de yansımış durumda. Deutsche Bank'ın iflas aşamasına gelmesi, bunun en somut örneklerinden biri olarak dikkat çekiyor. Öte yandan çevre ülkelerin şiddetli bir borç krizi sarmalına girme olasılığı artıyor.

Toplam borç: 152 trilyon dolar

Dünyadaki diğer ekonomik veriler de hiç iç açıcı değil: IMF'nin raporuna göre dünya dış borç stoğu 2015 yılı itibariyle 152 trilyon dolara yükseldi. Bu oran, dünya toplam gelirinin yüzde 225'ine tekabül ediyor. 2008 krizinden farklı olarak ağırlıkta özel sektörün borcu olarak dikkat çekiyor.
Bunun dışında, dünya ekonomisinin gelişmesi kritik eşikte seyrediyor. Bu durum, "büyük durgunluk" olarak da tanımlanıyor. Küresel düzeyde istihdam problemi sürüyor, sabit sermaye yatırımları geriliyor. İşsizlik oranı dünya genelinde zirveye ulaşmış durumda.
Kısacası kriz, kapitalist devletlerin her türlü önlemine karşı derinleşiyor ve yayılıyor. Finansal köpüğün olağanüstü bir noktaya gelmesi; türev ve spekülatif piyasaların, 2015 yılında 753 trilyon dolara ulaşması, yeni bir finansal krizi tetikleyebilir. Ayrıca, Çin'deki gelişmelerin dikkatle izlenmesi gerekiyor.
Çin'de ekonomik gelişmenin düşük seyri ve finansal balonun patlama noktasına gelmesi, Çin merkezli bir finansal tsunaminin gerçekleşme olasılığını yükseltiyor. Bu faktörler, kapitalist krizin yeni ve yıkıcı bir faza geçişini simgeleyecek potansiyeller taşıyor.

Kriz kapıda

Ekonomik krizi katastrofun başlangıcı olarak okumakta yarar var. Herşey zemin kaybedebilir. AB'nin Türkiye'nin ekonomik rasyonaliteyi kaybettiği açıklamasını yapması boşuna değil. Bu manada, 2016'nın son ayları ve 2017 yılının ilk ayları son derece kritik aylar olacak.

Türkiye hızla ekonomik krizin anaforu içine giriyor. Ekonomide iç ve dış faktörlerin yarattığı problemler derinleşiyor. Darbe girişimi olağanüstü bir sürecin önünü açtı ve olağanüstü rejimin inşasını hızlandırdı.
OHAL'in 3 ay daha uzatılması, jeo-politik risklerin katastrofik boyutlar yaratacak noktaya ulaşması, referandum ve erken seçim olasılığı, otoriter düzenlemeler, Cumhuriyet Gazetesi ve yazarlarına yönelik operasyon ve HDP eşbaşkanları ile milletvekillerinin tutuklanması yüksek bir siyasal belirsizliğe yol açıyor.
Bunu dünya ekonomisinin yaşadığı düşük büyüme, yeni ve yıkıcı küresel finansal kriz olasılığı izliyor. Bu faktörlerin Türkiye ekonomisinin yapısal sorunları ve çok vektörlü kırılgan karakteriyle birleşmesi hızlı bir çöküş sürecinin önünü açabilir. Tam o konjonktürdeyiz. Her an ekonomide büyük alt üst oluşlar yaşanabilir.

Yolun sonuna doğru

Türkiye'nin 421 milyar dolar dış borcu bulunuyor. Cari açıkta (özellikle petrol fiyatlarındaki radikal düşüşten dolayı) nispi bir gerileme yaşansa da 30 milyar doları geçiyor. OPEC'in aldığı yeni kararlar fiyatların hızla yükseleceğini işaretliyor.
Küresel düzeyde (ABD Merkez Bankası'nın parasal genişleme politikalarına son vermesi ve kapitalist krizin üçüncü evresi olarak 2014'ten sonra çevre ülkelerin krizin odağı haline gelmesiyle) parasal likiditenin daralması ve sıcak paranın güvenli piyasalara çekilmesiyle, Türkiye ekonomisi sarsıldı. Kırılganlığı arttı. Dış kaynağa, yabancı sermayeye yüksek bağımlılık ekonominin yapısal sorunu olarak önem taşıyor.
Türkiye ekonomisinin büyüme problematiği bütünüyle dış kaynağa bağlı biçimleniyor.

Sermaye grafiği çalkalanıyor.

Bütün "geç kapitalist" ülkelerin temel sorunu olan bu durum, "borç tuzağı" diye tanımlanan bağımlılık ilişkilerini koşulluyor. Yani ekonomi bir nevi narkotik bağımlılık içinde. Sıcak para geldikçe büyüyen bir ekonomi, sıcak para akımının daralmasıyla ciddi problemler yaşıyor. Büyüme yavaşlayınca, cari açık da artmaya başlıyor.
Ayrıca Türkiye'nin dış borcu 421 milyar dolara ulaştı. Borç çevriminin gerçekleşmesi bütünüyle sıcak paraya bağlı. Herhangi bir radikal aksama borç çevrimini kıracak mahiyet taşıyor. Kısaca bir yandan küresel likiditenin daralması, diğer yandan finans hareketlerinin yönelimini belirleyen kredi derecelendirme kuruluşlarının Türkiye'yi riskli ülke olarak değerlendirmesi alt üst edici gelişmelere yol açabilir.

Kriz ve katastrof

Moody's kredi notunu çöp düzeyine çekti, S&P de notunu kredi yapılabilir seviyenin altına düşürdü. Yalnızca Fitch, Türkiye notunu yatırım seviyesinde tutuyor. Ülke içinde siyasi belirsizliğin artması, olağanüstü rejimin inşası ve jeo-politik riskler sorunları yoğunlaştırıyor.
Döviz kurunda yükselme, borsanın dip yapması döviz şoklarını tetikliyor. Döviz şokları döviz krizinin önünü açabilir. Döviz krizi, senkronize bir krizin habercisi olacaktır. Ardından, emlak ve bankacılık krizinin gelme olasılığı yüksektir. Özel sektörün yüksek oranda döviz bazında borçları önemli risk faktörü olarak öne çıkıyor. Ayrıca, Türkiye hızla borç krizi içine girebilir. Gelişmeler, borç çevrimini kıracak potansiyeller taşıyor.
FED'in aralık ayında faiz artırımına gitmesi çöküşün önünü açabilir. Ülkede yaşanan politik belirsizlik ve yüksek siyasi gerilim herşeyin bir anda alt üst olmasına neden olabilir.
Ekonomik krizi katastrofun başlangıcı olarak okumakta yarar var. Herşey zemin kaybedebilir. AB'nin Türkiye'nin ekonomik rasyonaliteyi kaybettiği açıklamasını yapması boşuna değil. Bu manada, 2016'nın son ayları ve 2017 yılının ilk ayları son derece kritik aylar olacak.
Hem ekonomik, hem de politik açıdan büyük alt üst oluşların yaşanacağı, yüksek bir konjonktürün içine giriyoruz.

Senkronize döviz şokları

Bütün ihtimallerin arttığı yüksek bir konjonktürün içindeyiz. Dolardaki artış bir dizi gelişmenin uvertürüdür. Döviz, ekonominin çoklu kırılganlığını tetikleyecek en önemli enstrümandır.

Dolar tarihi rekorlar kırarak artmaya devam ediyor. Özellikle darbe girişimi sonrasında döviz kuru hızla yükselmeye başladı. Ekonomik riskler, politik ve jeo-politik gelişmeler, Suriye ve Irak'a yönelik askeri girişimler, OHAL ve başkanlık sistemi inşası yönündeki hamleler döviz kurunu tetikledi.
Bunun yanısıra FED'in faiz artırma olasılığı Türkiye gibi bir dizi çevre ülkede kurları aşağı çekiyor. TL bu süreçte en çok değer yitiren para olarak öne çıktı.

Döviz şoklarının tetikleyici yönleri

Dış kaynağa yapısal olarak bağımlı, yüksek cari işlem ve mali açıkların olduğu ve büyük miktar dış borcu olan ülkelerde döviz kurlarının uygun bir seviyede tutulması önem taşır. Çevre ülkelerin genel ve yapısal sorunu olan bu durum ekonominin zayıflığını ve kırılganlığını dışavurur.
Küresel likidite sorunlarının yaşandığı, kredi derecelendirme kuruluşlarının riskli ülke olarak not verdiği ve siyasal belirsizliğin derinleştiği Türkiye'de, döviz kurunda sert salınımların yaşanması kaçınılmaz gözüküyor.

Döviz krizine doğru

Temmuz ortasından itibaren kur hızlı bir yükselişe geçti. Senkronize döviz şoklarının yaşanacağı bir döneme girdik. Sermayenin risksiz alanlara çekildiği ve küresel likidite sıkıntısı yaşandığı koşullarda, olağanüstü rejim inşası yönündeki düzenlemelerin, siyasi belirsizliğin ve jeo-politik risklerin arttığı bir konjonktürde kurda çok sert gelişmeler yaşanabilir. Bu durum döviz şoklarını tetiklediği gibi hızla bir döviz krizine yol açabilir.
2017 ilk çeyreği son derece önemli bir eşik olacaktır. Özellikle FED'in Aralık ayında olası faiz artırımı krizi tetikleyici bir gelişme olabilir.

2017'nin ilk çeyreği Dolar 3500 TL

Doların hızla ve kontrolsüz yükselişi, 2017 ilk çeyreğinde 3500 TL'ye ulaşmasına yol açabilir. Bu durum dış borcun büyük bir oranının özel sektöre ait borç olmasından dolayı, seri iflaslar anlamına gelecektir.
Öte yandan aynı gelişme emlak balonunu şişirecektir. Kurun hızlı yükselişi, balonun patlamasına yani emlak krizine neden olur. Olası bir emlak krizinin, bankacılık krizini tetikleyeceği unutulmamalıdır.
Bütün ihtimallerin arttığı yüksek bir konjonktürün içindeyiz. Dolardaki artış bir dizi gelişmenin uvertürüdür. Döviz, ekonominin çoklu kırılganlığını tetikleyecek en önemli enstrümandır.

ORTADOĞU

MERT KÜÇÜK

Ortadoğu'da savaşın şiddeti de alanı da büyüyor

Masadaki hesap Musul'a uyar mı?

"Irak ordusu ise Musul üzerindeki hakimiyetini ne Peşmerge ile ne de Haşd eş Şaabi ile paylaşmayıp, IŞİD fırtınası sonrasında dağılan "karizmasını" toparlayarak, ülkedeki esas gücün kendisi olduğunu göstermek istiyor. Irak ordusunun diğer iki gruba nazaran "ulusal" niteliğe ve Musul yerel güçleriyle bağlantılara sahip olması, kendisinin bu süreçte önde olmasını sağlıyor.

Yılan hikayesine dönüşen Musul'u "kurtarma" operasyonu nihayet başladı. Uzun süredir devam eden "kim Musul'a girecek" ve sonrasında "kim Musul'da kalacak" pazarlıkları ise hala devam ediyor. Bu pazarlık süreci hem operasyonun gidişatını hem de sonrasını belirleme konusunda oldukça önemli olacak.

Musul kapışması

Musul operasyonunun esas gücünü Irak ordusu, Peşmerge güçleri ve Haşd eş Şaabi oluşturuyor. Bunlarla birlikte Türkiye'nin eğittiği Haşd el Vatani güçleri, Sünni aşiretlerin oluşturduğu ve Irak ordusu ile hareket eden Haşd el Aşairi ve Musullu Hıristiyanların kurduğu birlikler de bu operasyona katılıyor.

Belirtilen bu güçlerin operasyona katılımlarının belirlenmesinde, hem bu güçlerin birbirleri arasındaki hem de "müttefiklerinin" birbirleri arasındaki pazarlıklar önemli bir etken oldu. Iraklı güçler, özellikle Irak hükümeti ile Peşmerge güçleri, arasındaki kente kimin sahibi olacağı sorusu kısmi olarak çözüme kavuşturulsa da hala tartışmalı. Irak ordusunun öncülüğünde kente girilmesi ve Peşmerge ile Haşd eş Şaabi'nin kente girmeyip çevresinde duracağı konusunda bir konsensüs oluşmuş durumda. Fakat Barzani'nin gözü daima yeni Irak Anayasası kabul edildiğinden beri durumu tartışmalı olan Musul'da. Dolayısıyla Peşmerge hem olası bir boşlukta Musul'u ele geçirmek için önemli mevziler kapmak, hem de Musul'a girmemesi üzerinden kimi kazanımlar elde etmeye çalışacaktır.

Öte yandan Iraklı Şiilerin Ayetullahı Ali Sistani›nin çağrısıyla kurulan Haşd eş Şaabi de bu durumu kolayca kabul etmeyecektir. Her ne kadar içinde Sünniler ve Hıristiyanlar bulunsa da belkemiğini Şiilerin oluşturduğu Haşd eş Şaabi, hem yolsuzluk hem de parasal ve teknik bağlardan dolayı ABD›ye sıkıca bağlı olan Irak ordusundan farklı bir yapıya sahip. Haşd eş Şaabi, İran›a tamamen angaje olmamakla birlikte Arap kimliğini de öne çıkartan ayrı bir güç olarak Musul›a olabildiğince yakın ve «hakim» olmaya çalışarak kendini ortaya koymaya çalışıyor.

Musul operasyonu başladı.

Irak ordusu ise Musul üzerindeki hakimiyetini ne Peşmerge ile ne de Haşd eş Şaabi ile paylaşmayıp, IŞİD fırtınası sonrasında dağılan "karizmasını" toparlayarak, ülkedeki esas gücün kendisi olduğunu göstermek istiyor. Irak ordusunun diğer iki gruba nazaran "ulusal" niteliğe ve Musul yerel güçleriyle bağlantılara sahip olması, kendisinin bu süreçte önde olmasını sağlıyor.

ABD ve İran'ın hesapları

Iraklı güçlerin yanı sıra ABD ve İran da operasyon aracılığıyla bölge politikalarını uygulamaya yönelmiş durumdalar.

IŞİD'in bölgeye yayılmasında önemli pay sahibi olan ABD, Musul üzerinden hem Irak hükümeti hem de Barzani üzerindeki hegemonyasını devam ettirmek istiyor. Diğer yandan da IŞİD'i Suriye'ye doğru kürerek hem Suriye'ye girmeyi, hem de Suriye-İran-Rusya'yı yeni bir IŞİD dalgasıyla zor duruma sokmayı planlıyor. Nükleer anlaşma sonrası Ortadoğu'da önü açılan ve kaldırılan ambargoyla birlikte özellikle AB sermayesiyle ilişkilerini giderek geliştiren İran için de Musul büyük bir önem taşıyor.

Bu yüzden İran bir yandan Haşd eş Şaabi aracılığıyla diğer yandan ABD'nin etkisinden kurtarmak istediği Irak ordusu ile yaptığı "ittifakla" Musul üzerinde egemen olmaya çalışarak, Ortadoğu'daki etki alanına bir "mevzi" daha katmayı hedefliyor.

Operasyon

Bütün bunlarla birlikte gerek Kerkük saldırısı, gerekse Musul çevresindeki hazırlıklar IŞİD'in kolay teslim olmayacağını gösteriyor. Dolayısıyla tarafların bütün hesaplarının kolayca ve kısa sürede gerçekleşebilmesi pek mümkün gözükmüyor. Fakat operasyonun bitiminde IŞİD'in Musul'dan çıkarılacağı öngörülebilirse de, sonrasında Musul'un kime kalacağı sorusunun cevaplanmasında operasyon sürecinde yaşanacaklar ile belirtilen aktörlerin pozisyonları ve güçleri belirleyici olacaktır.

Halep düğümü sıkılaşıyor

Savaş sürecinde tarafların genel anlayışı olabildiğince mevziler kazanarak "barış" görüşmelerinde masaya daha güçlü oturmaya çalışmak idi. Halep kuşatmasında gösterilen "asabiyet" ise Rusya-Esad-İran-Hizbullah hattının bu anlayış dışına çıkarak, doğrudan sonuca ulaşmayı hedefleyen bir anlayışa yöneldiklerini gösteriyor.

4 Eylül'de başlayan Halep kuşatması bütün hızıyla sürüyor. Savaş öncesinde ülkenin ekonomik merkezi olan, fakat savaşla birlikte Suriye'de savaşan taraflarının tüm güçlerini ortaya koydukları arenaya dönüşen Halep, savaşın sonucunu belirleyecek yer olma özelliğini de taşıyor.

Halep "asabiyeti"

Esad-İran-Hizbullah hattının büyük bir güçle başlattığı kuşatma, yavaş fakat kararlı bir süreklilikle devam ediyor. Geçtiğimiz iki ay boyunca hem kuşatılan alana yönelik saldırının şiddeti hem de kuşatmanın kırılabileceği alanlara yönelik saldırılara karşı gösterilen savunma dirayeti bunun en büyük göstergesi. Esad-İran-Hizbullah hattı Halep'in alınmasını savaşı kazanmakla eş görüyor, çünkü Halep'e sahip olduklarında hem "muhaliflerin" moral ve motivasyonlarını bitirerek çöküşe sürüklemiş hem de ekonomik, siyasal ve toplumsal açıdan büyük bir kazanım sağlamış olmayı planlıyorlar. Bu yüzden Palmira'nın alınmasından sonra Rusya'nın Halep kuşatmasına helikopter ve uçaklarla fiilen katılması bu hattın "asabiyetini" ortaya koyuyor. Gösterilen bu "asabiyet" ortaya koyduğu pratiklerle sadece bir mevzi/alan/güç kazanmadan ibaret olmadığını, savaşı sonuna kadar götürme iradesini de içerdiğini gösteriyor.

ABD Halep'ten vazgeçti mi?

ABD'nin "girişimleriyle" başlatılan Musul operasyonu, Halep ile Musul'un ABD ve Rusya arasında paylaşıldığına dair analizlere yol açmış durumda. Fakat hem hegemon güçlerin böyle bir "Kayserili" pazarlığına girme gerçekliğinin olmaması hem de savaş alanının yakıcılığı bu analizleri boşa düşürmüş durumda.

Kuşatma sürecinde ABD uçaklarının "bilmeden" vurarak altmışa yakın Suriye askerini öldürmesinde olduğu gibi ABD'nin farklı yerde fakat doğrudan müdahalesi devam ediyor. Bununla birlikte "muhalif" El Nusra ise hem sivilleri hem de insani yardım konvoylarını vurmaya devam etmekle kalmıyor, kuşatmayı kırmak için bütün güçleriyle Halep'in batısına büyük bir saldırı düzenliyor. Dolayısıyla ne Halep'in Rusya'ya bırakılmışlığı var ne de "muhaliflerin" Halep'i öylece terk edeceği.

Halep kuşatmasının kendi öznel niteliğinin yanı sıra Suriye savaşının gidişatı açısından bütünsel bir anlam da taşıyor. Savaş sürecinde tarafların genel anlayışı olabildiğince mevziler kazanarak "barış" görüşmelerinde masaya daha güçlü oturmaya çalışmak idi. Halep kuşatmasında gösterilen "asabiyet" ise Rusya-Esad-İran-Hizbullah hattının bu anlayış dışına çıkarak, doğrudan sonuca ulaşmayı hedefleyen bir anlayışa yöneldiklerini gösteriyor. Nitekim artık "barış" görüşmelerinin esamesinin okunmaması, her iki tarafın da savaş alanına yöneldiğini gösteriyor. Dolayısıyla Halep'te giderek sıkılaşan düğümün çözümü, savaşın sonucunu belirlemede giderek büyük önem kazanıyor.

Yemen'de savaş büyüyor

ABD'nin savaşa fiilen girmesi, her ne kadar Suudilerin ve ortaklarının güç kazanmasını sağlayacak olsa da, savaşın bitmesini sağlama konusunda netlik sağlamayacaktır. Yoğun saldırılardan sağlam ve kazanımlar sağlayarak çıkan ve envanterlerine füzeleri de katan Yemen ordusu-Ensarullah güçlerinin ABD'ye bir ikinci Vietnam/Afganistan/Irak yaşatma potansiyelleri oldukça yüksek.

Husilerin belkemiğini oluşturduğu Ensarullah'ın önderliğinde başlayan ve Suudi Arabistan karşıtı olanların da katılımıyla büyüyen direniş, Suudilerin Yemen'deki bataklığını genişletiyor. Suudiler için giderek felakete dönüşen savaşta "füzeler" dönemi de başlamış durumda.

Husilerin öncülüğündeki direniş yayılıyor

Geçtiğimiz aylarda "Yemenli mühendislerin" ürettiği belirtilen Burkan isimli füzenin Suudi hedeflerini vurmasıyla savaşta yeni bir boyuta geçilmişti. Nitekim bu füzenin ardından Birleşik Arap Emirlikleri'ne ait bir savaş gemisinin yine füzeyle batırılmasıyla birlikte "dışsal" saldırılara karşı savunma durumunda bulunan Yemen ordusu-Ensarullah'un artık saldırı durumuna geçtikleri görüldü.

Diğer yandan Yemen ordusu-Ensarullah güçleri, Yemen sınırındaki Suudi bölgeleri Nicran ve Hizan'da ilerlemeye devam ederek kent merkezlerine yaklaştılar. Ayrıca bu bölgedeki aşiretlerin de desteğini almaya başlayan bu güçler, savaşın alanını Kuzey Yemen'den Suudi Arabistan'ın güneyine doğru yaymış durumdalar.

Suudiler çıkmaz içinde

Yemen'deki savaşa müdahil olmasıyla birlikte yaptığı hava saldırılarıyla binlerce sivilin ölmesine neden olan Suudi Arabistan, artık savaşın önderliğini yürütemeyeceği bir noktaya doğru ilerliyor. Saldırılarına başladığından beri bütçe açığı 200 milyar dolara yaklaşan Suudi ekonomisi savaş giderlerini karşılayamayacak durumda.

Bununla birlikte Suudilerin varlığının en büyük teminatçısı ABD ise savaşa fiilen girmeye yönelik hamlelerine başlamış durumda. Yemen ordusu-Ensarullah'un füze saldırılarına cevap gecikmedi ve ABD gemileri kendilerine saldırıldığı gerekçesiyle Husilere ait hedefleri vurdu. "Tehlike oluşturan hedefleri vurmaya devam edeceğini" belirterek ABD, savaşa fiilen dahil olduğunu açığa vurmuş oldu.

ABD'nin savaşa fiilen girmesi, her ne kadar Suudilerin ve ortaklarının güç kazanmasını sağlayacak olsa da, savaşın bitmesini sağlama konusunda netlik sağlamayacaktır. Yoğun saldırılardan sağlam ve kazanımlar sağlayarak çıkan ve envanterlerine füzeleri de katan Yemen ordusu-Ensarullah güçlerinin ABD'ye bir ikinci Vietnam/Afganistan/Irak yaşatma potansiyelleri oldukça yüksek. Bu durum Yemen'deki savaşın hem şiddetinin hem de alanının giderek büyüyeceğinin işaret ediyor.

DÜNYA

Brexit referandumun çıkış lehinde sonuçlanmasından sonra pompalanan AB'nin askerileşmesi hızlanıyor

AB'nin askerileşme ajandası

AB'nin artık gitgide küresel bir güç olmasıyla beraber, içindeki ve etrafındaki risk unsurlarının da muazzam çoğaldığı, bu yüzden de AB'nin gücüne ve konumuna layık hem de karşı karşıya kaldığı risklere uygun bir şekilde cevap verme kapasitesi kazanmaya mecbur kaldığı vurgulanıyordu."

A. KAYSERİLİOĞLU

AB, 1999'da ilk askeri kapasite nüvelerini oluşturmaya başlamış, dönemin AB Dışişleri sorumlusu Solana tarafından "askeri güç Avrupa" projesinin "ışık hızında" ilerlediği vurgulanmıştı. Bağlı olarak, 2003'de ilk kez bir Avrupa Güvenlik Stratejisi (ESS) ilan edilmiş ve askerileşmenin temel yapıtları 2009 Lizbon Anlaşmasıyla kurulmuştu.

Ancak AB'nin askeri kapasiteleri potansiyel seviyesinde, yani çoğunlukla kağıt üstünde kalmıştı. İngiltere, askeri kapasitelerin birleştirilip derinleştirilmesini engelliyordu.

Bunun nedeni ise, bilindiği gibi İngiliz emperyalizmi kendisini Avrupa'dan daha bağımsız tutup ABD'yi ana ittifak gücü olarak görürken; tam tersine, Alman ve git gide Fransız emperyalizmin ve yandaşlarının, AB'nin ancak bağımsız bir güç odağı olmasıyla kendi emperyalist çıkarlarının daha iyi korunacağı düşüncesiyle hareket etmesiydi.

Brexit'ten sonra

Zaten Brexit referandumundan önce de, AB'nin askeri kapasitelerinin ve siyasi karar merkezlerinin birleştirip derinleştirilmesini savunan ülkelerin bakanları öbür ülkelerden bağımsız görüşmeler almaya başlamıştı.

Brexit referandumun çıkış lehine sonuçlanmasıyla da, önceden hazırlandığı belli olan bir strateji ve propaganda saldırısı gerçekleşmişti.

Oylamadan hemen sonra, Avrupa'nın önemli bakanları ve AB'nin karar merkezlerinde oturan önemli siyasi kişilikler, askerileşmeyi ve merkezileşmeyi savunup öneren stratejik veya ideolojik belgeler yayınlamıştı.

Başlangıcı, Alman ve Fransız sosyal demokrat Dışişleri Bakanları beraber yazdıkları bir makaleyle yapmıştı, onları yine sosyal demokrat ve Alman AB Komisyonu Başkanı Schulz ve Almanya İktisat Bakanı Gabriel ikilisi, İtalyan AB Dışişleri Komiseri Mogherini (hristiyan-sol/sosyaldemokrat) ve Alman ve Fransız Savunma Bakanları Le Drian (sosyaldemokrat) ve von der Leyen (hristiyan demokrat) ikilisi takip etti.

Bu belgelerin özü hep aynıydı: AB'nin artık git gide küresel bir güç olmasıyla beraber, içindeki ve etrafındaki risk unsurlarının da muazzam çoğaldığı, bu yüzden de AB'nin gücüne ve konumuna layık hem de karşı karşıya kaldığı risklere uygun bir şekilde cevap verme kapasitesi kazanmaya mecbur kaldığı vurgulanıyordu.

Yani, askeri kapasitelerinin pompalaması gerekiyordu.

Askerileşme ajandasına destek ve karşıtlık

Görüldüğü gibi, AB'nin merkezileşme ve askerileşme çabalarını en çok engelleyen İngiltere'nin AB'den çıkış kararıyla beraber, özellikle Almanya, Fransa ve İtalya liderliğinde ve burjuvazinin "sol"unu ve "sağ"ını da kapsayan, iyi örgütlenmiş ve sahnelenmiş bir askerileşme ajandası lanse ediliyordu.

Alman Şansölyesi Merkel gibi böyle bir askerileşme saldırısını desteklemesinin şaşırtmadığı önemli siyasetçiler dışında, normalde derinleşen bir AB'ye karşı hep tavır alan ve faşistlerin desteğiyle iktidarda olan Macaristan Başbakanı Victor Orban da bu askerileşme ajandasını destekledi.

İtalyan ve Fransız bakanları askeri bütçelerin neoliberal kemer sıkma politikalarından muaf tutulması gerektiğini vurgularken, Polonya, Çekya ve Avusturya da bu hamleyi destekliyordu.

Slovakya olaya daha şüpheli bakarken, henüz AB'den çıkmamış olan İngiltere, topyekün muhalefetini dillendiriyordu.

Daha Eylül sonunda, İngiltere Dışişleri Bakanı Fallon, ulusal hürriyeti ve NATO'nun öncülüğünü tehlikeye attığı için bu tarz eğilimlere karşı çıkacaklarını ve İşveç, Hollanda ve Baltık devletlerin de bu işi böyle gördüklerini ifade etti. İlginç olanı ise, NATO'nun genel sekreteri Stoltenberg'in AB'nin ve NATO'nun bir birinden bağımsız güçlü "savunma" kapasitelere sahip olmalarının bir çelişki olmayacağını vurgulaması.

İngiltere ve onun Avrupa'daki müttefiklerinin orta vadede kaybedecekleri ve AB'nin lider emperyalist güçleri tarafından ön görülen merkezileşme ve askerileşmenin hızla ivme kazanacağı aşikar.

Bratislava ajandası

Askerileşme sürecinde en yeni hamleyi AB Komisyon Başkanı Juncker ve Merkel ikilisi liderliğinde gelişti.

AB'nin Bratislava'daki 16 Eylül özel zirvesinden önce Juncker, 14 Eylül'deki AB'nin güncel durumuna dair demecinde "artık sadece yumuşak güç yetmez, Avrupa'nın güç göstermesi lazım" diyordu. Juncker, AB'nin bir dışişleri bakanı, birleşik askeri üssü, birleşik askeri birlikleri, birleşik askeri bir bütçesi ve AB içinde merkezileştirmeyi/askerileştirmeyi isteyen ülkelerin öbür ülkelerden bağımsız olarak mekanizmalar yaratabilme yeteneklerinin oluşturulması gerektiğini vurguluyordu.

AB'nin Bratislava özel zirvesinde ise, Merkel, Juncker'ın sözlerini selamladı ve doğru vurgular yaptığını söyledi.

Zirvenin sonunda, "Bratislava ajandası" onaylandı: Buna göre, Ekim ve Aralık'taki olağan zirveler askerileşme planlarını kabul edecek, Şubat 2017'deki özel zirve detaylarla uğraşacak ve Mart 2017'deki olağan zirve askerileşmeyi hızlandırmak için o zamana kadar oluşturulmuş somut reform programını onaylayıp uygulayama koymaya başlayacak!

Her ne kadar özellikle göçmenlik konusunda AB'yi farklı ulusal çıkarlar üzerinden parçalayabilen güçler ön plana çıktıysa da, askeri kapasiteleri geliştirme, karar mekanizmalarını merkezileştirme ve gerekirse "isteyenin" "istemeyenlerden" bağımsız olarak siyasal ve askeri birliği de inşa etme planları başarılı bir şekilde uygulayama konuluyor.

Şiddetin ve miskinliğin zaferi

Antikomünist ve neo-liberal Think-Tank'ler propaganda faaliyetlerini onlarca sene eleştirisiz sürdürüp en güçlü medya kanallarından duyurabilmişti. Uribe, bu iç savaş propaganda geleneğinden referandum öncesi süreçte bolca yararlandı, anti-komünist propagandayla siyaset yaptı.

Kolombiya'da referandum sonrası, barış çağrısı devam ediyor.

Jan RONÂHÎ

2 Ekim 2016'da Kolombiya halkı, muhafazakar Cumhurbaşkanı Juan Manuel Santos'un hükümeti ile solcu gerilla örgütü FARC-EP arasında imzalanmış barış anlaşmasına dair referandumda olumsuz bir tavır aldı.

Referandumdan önceki kamuoyu yoklamaları "Evet" kampına %70'e kadar varan net bir üstünlük gösteriyordu.

Ancak 2 Ekim gecesinde "Hayır" çok küçük bir üstünlükle galip geldi. İki kampı sadece bir kaç on bin oy ayırıyordu.

Ayrıca oy kullanabilen Kolombiyalıların sadece %37'si oy kullanmıştı.

Böyle bir olumsuz sonuç nasıl gerçekleşebildi?

Baskı ve dışlanmalarla dolu bir tarih

Kolombiya siyasi düzeninin Latin Amerika'nın diğer ülkelerinden çok farklı bir yapısı var.

Kuruluşundan beri kısa aralıkları olmakla birlikte sürekli iç savaş halinde olan bir ülkeden bahsediyoruz. Sadece son 50 senedir süren farklı solcu gerilla örgütleri ve Kolombiya devleti arasındaki silahlı mücadele süresinde 220.000 insan katledildi.

Kolombiya'nın halkı dışlayan oligarşik politik-ekonomik iktidar sistemin toplumsal eylemlere ve muhalefete her zaman aşırı şiddetle cevap vermesi ve özellikle kırsal alandaki toplumsal eşitsizliği pompalaması, Kolombiya'lı komünistlerin silahlı mücadele stratejisi lehine öne sürdükleri ana argümanlardan biriydi.

Aşırı sağın maddi gücü...

Muhaliflerin devlet tarafından prensip olarak terörist olarak ilan edildiği ve hukuk dışı ölüm mangaları tarafından katledildiği uzun bir silahlı mücadele tarihinde, sivil-toplumcu örgütlenme ve kamuoyu çalışması pek de mümkün değildi.

Doğal olarak, legal alanda çalışan sosyal hareketler/sivil toplum örgütleri Kolombiya hükümeti ile FARC-EP arasında imzalanan barış anlaşmasının en büyük destekçileri. Bu örgütler için Havana'da imzalanan barış anlaşması, siyasi olarak bir olüm-kalım sorusu.

Bütün bunlara rağmen, Kolombiya halkının çoğunluğunda hala saf tutmaktan korkanlar çoğunlukta.

... Ve söylemsel gücü

Kolombiya devletinin ABD'nin yardımıyla 1980'lerde gerilla gruplarına karşıt başlattığı ve acımasız zirvesini aşırı sağ Cumhurbaşkanı Alvaro Uribe'nin döneminde bulan kirli savaş, mutlak vahşetiyle neredeyse toplumsal muhalefetten muaf bir siyasi alan yaratmıştı.

Antikomünist ve neo-liberal Think-Tank'ler propaganda faaliyetlerini onlarca sene eleştirisiz sürdürüp en güçlü medya kanallarından duyurabilmişti. Uribe ve yandaşları, bu "iç savaş propaganda geleneğinden" referandum öncesi süreçte bolca yararlandı ve aşırı anti-komünist propagandayla siyaset yaptı.

Yakın bir zamanda, "Hayır" kampanyasının kefilleri de belli oldu ve aralarında dev uluslararası tekeller (Heineken, Esprit, ...) dışında oligark Carlos Adila Lülle'nin medya imparatorluğun da olduğu anlaşıldı.

Ancak, aşırı sağ "Hayır" kampının bilinen birleşik maddi ve söylemsel gücü, parlamento dışı solun, sosyal hareketlerinin ve FARC-EP'nin stratejik hedefi olan halkın içinde güçlü bir çoğunluğu barış için seferber edip politikleştirmenin en azından kısa vadede başarılamamış olmasının üstünü örtmemeli.

Referandum'dan sonra

Referandumun sonucunun açıklamasından hemen sonra Santos, alelacele sonucu kabul ettiğini ilan etti. "Evet" kampı barış anlaşmasını savunmak için binler halinde ülke çapında sokaklarda gösteriler düzenlerken; Santos, "düşmanı" Alvaro Uribe ve onun yandaşlarıyla buluştu.

Bu sembolik ayrışma bile, Santos'un bundan sonra da iktidarda kalmasının belirleyici faktörünün "Hayır" kampını oluşturan oligarşinin öbür tarafı olduğunu, halkın olmadığını herkese gösterdi.

Kendisini "barışın başkanı" olarak sahneleyen Santos için ciddi bir meşruiyet problemi oluştu ve Kolombiya oligarşisi içinde gördüğü kabulü de zedeledi.

Santos hamle yapmaya mecbur: ya bahaneler uydurup daha fazla kaybetmeden savaş stratejisine geri dönmesi lazım, ya da gerillayı yeni bir müzakere sürecinde zaten çok fazla olmayan kazanımlarından biraz daha aşağıya itip daha da kötü bir anlaşmaya zorlamayı deneyecek.

Öbür taraftan referandum sonucu zaten fazlasıyla taviz vermiş olan FARC-EP için de ağır darbedir ve müzakere konumunu daha da kötüleştirecektir. Eğer Kolombiya oligarşisine daha da fazla taviz verirse, kendi tabanında liderlerin örgütün siyasi kimlik ve anlayışını bile feda edecek bir şekilde "ne pahasına olursa olsun" "barışın" peşinde oldukları inancı güçlenecektir.

Görünen o ki, Kolombiya'daki "barış süreci" ve solun kimliği tehlike altında.

DÜNYA

MAX ZİRNGAST

Asya-Pasifik'de yürütülen hegemonya savaşında kilit ülkelerinden biri filipinler

Duterte ne yapmaya çalışıyor?

"Duterte kesinlikle solcu değil, tam tersine sermaye yanlısı. Uyguladığı politikalar daha iyi, daha gelişmiş bir neoliberal kapitalizmi hedefliyor."

21 Ekim'de Filipinler devlet başkanı Rodrigo Duterte, Pekin'de Çin başkanı Xi Jinping ile görüştü. Görüşmede kendi ülkesinin ABD ile ilişkilerine dair konuştu. "ABD'den hem askeri hem iktisadi olarak ayrılıyorum" deyip, kendisini Çin ve Rusya'ya daha yakın hissettiğini söyledi. Fakat ertesi gün, Çin'den dönünce bu sözleri sarf-ı nazar etti. Ülkesinin ABD'den kopmak gibi bir niyetinin olmadığını söyledi. Daha önce de Duterte ABD başkanı Obama'ya çok açık bir şekilde küfür edip ardından özür dilemeyi de reddetmişti.

Rol modeli Hitler mi?

Obama'ya hakaret etmesinin nedeni aslında Obama'nın Duterte'nin iktidarı döneminde uygulamaya koyduğu "uyuşturucuyla mücadele"yi eleştirmesi. Bu mücadele kapsamında yargısız infaz yasallaştı. Duterte iktidara geldikten sonra bugüne kadar bu mücadele kapsamında 4 bin 737 kişi öldürüldü. Bunun yaklaşık 3 bini kanun dışı çeşitli paramiliter gruplar tarafından öldürüldü. Ayrıca 32 bin kişi tutuklandı ve yaklaşık 753 bin kişi kendiliğinden teslim oldu. Bu bağlamda Duterte şunları söyledi: "Hitler 3 milyon Yahudi'yi katletti. Şimdi, 3 milyon uyuşturucu bağımlısı var... Bunları da ben seve seve öldürürüm."

Duterte nasıl iktidara geldi?

Filipinler, 1898'den beri ABD'nin sömürgesiydi. 1946'da bağımsız oldu ama ABD'nin hegemonyası bugüne kadar sürmekte. Bu sömürge sürecinde ABD ile işbirliği yapan küçük bir elit oluşturuldu. Bu elit özellikle Başkent Manila merkezli. Duterte ise, Filipinler'in güneyindeki en büyük adası, Mindanao adasının başkenti Davao'nun 22 yıldır belediye başkanıydı. Kendisi Manila merkezli olmayan oligarşik ailelere bağlı. Kendini "dışlanmış" gösterip, durmadan Manila'ya karşı çıkarak geniş ittifaklar kurabilirdi. Manila yozlaşmanın ve yolsuzluğun simgesi. Üstelik çeşitli muhalif gruplarla diyaloga geçti. Müslüman azınlıkla ve Maocu Filipin Komünist Partisiyle yeniden barış görüşmeleri yapacağını söyledi. Hatta başkan olunca CPP'nin önerdiği bazı adaylara bakanlıklar verdi. Bu yüzden solda bazı kesimler de Duterte'ye sıcak bakıyor.

Duterte solcu mu neoliberal mi?

Ekonomik programına baktığımızda başka bir tablo görürüz. En başta mevcut makroekonomik politikayı, mali ve ticari politikaları dâhil, sürdüreceğine vurguluyor. Bunun dışında klasik bir neoliberal kalkınma programı görüyoruz: Rekabet gücünü artırmak, altyapıya yatırım, insani sermayeyi geliştirmek, teknolojiyi geliştirmek, vs. gibi ana başlıklar sıralanıyor. Uyuşturucuyla mücadele kampanyası ise en başta alt sınıfları cezalandırmak, disiplin altına almak ve onları daha yararlı iş gücüne dönüştürmek amacını güdüyor. Duterte kesinlikle solcu değil, tam tersine kuşkusuz sermaye yanlısı. Uyguladığı politikalar daha iyi, daha gelişmiş bir neoliberal kapitalizmi hedefliyor.

ABD-Çin dövüşünde kilit ülke Filipinler

"Duterte'nin amacı gittikçe daha da netleşiyor. Hem iç politikasında hem de dış politikasında geniş ittifaklar oluşturmaya, çeşitli karşıt güçleri dengelemeye çabalıyor." Ülkenin 2014'teki ihracat sıralamasında Çin birinci sırada, Japonya ikinci ve ABD üçüncü sırada.

ABD'nin bir "Pasifik politikası" yürüttüğü yeni bir olgu değil. Ama 2011'de Obama ve dönemin dışişleri bakanı Hillary Clinton'ın "Asya'ya dönüş planı"yla bu politika yeni bir aşamaya geldi. Jeostratejik açıdan bu "dönüş" şunu ifade ediyor: ABD emperyalizminin 21. yüzyılda en temel hedefi Çin'in yükselişini engellemek ya da sınırlamak.
Güney Çin Denizinde zengin petrol ve doğal gaz kaynakları olduğu tahmin ediliyor. Ayrıca Güney Çin Denizi deniz ticareti için de çok önemli bir bölge. O yüzden bu denize bütün sınırdaş ülkeler burada hak iddia ediyor. Duterte'nin yeni hamlesi çok net. Dünyada ve özellikle Pasifik bölgesindeki değişen güç dengelerini kullanıp kendi çıkarına göre de değiştirmeyi hedefliyor. Geleneksel olarak, Pasifik bölgesi ABD'nin alanı ve yardımcısı olarak Avustralya işin içinde. Çin ise ABD'nin göreceli zayıflayan gücünü görüp ekonomik ve diplomatik açıdan Pasifik bölgesinde ilerliyor. Filipinler, ABD'nin "cephe ülkesi" olarak bölgedeki emperyalist çatışmalarda önemli bir rol oynamakta.

Nereye kadar?

Duterte'nin amacı gittikçe daha da netleşiyor. Hem iç politikasında hem de dış politikasında geniş ittifaklar oluşturmaya, çeşitli karşıt güçleri dengelemeye çabalıyor. Ülkenin 2014'teki ihracat sıralamasında Çin birinci sırada, Japonya ikinci ve ABD üçüncü sırada. İthalatta ise, yine Çin birinci. ABD ise Güney Kore ve Japonya'nın ardından dördüncü sırada. Filipinler'de Çin asıllı bir etnik azınlık da var ve birçok zengin Çin kökenli. Bunların Çin ve Güney Asya'da başka ülkelerde yaşayan Çinlilerle çok gelişmiş ticaret ağları var. Tabii ki, Filipinler kapitalistlerinin hepsi ABD ile iyi ilişkilere de sahip. Fakat Duterte ile Pekin'e giden heyete baktığımızda Filipinler burjuvazisinin en üst tabakasının neredeyse tamamını görüyoruz. Bu yüzden Duterte'nin hamleleri o kadar da mantıksız değil. Onun büyük laflarının altında bir strateji görebiliriz. Peki, oluşturulan geniş ittifakın dışında kim kalıyor? Manila eliti, ABD ile iç içe olan bazı kapitalistler, uyuşturucu baronları ve özellikle ordu. Filipinler ordusu tamamen ABD'ye bağlı, bütün yüksek rütbeliler ABD'de eğitim aldılar ve almaya devam ediyorlar. Ayrıca Filipinler'de hâlâ ABD askerleri var. Duterte'nin Japonya'da yaptığı konuşmada 2 yıl içinde ABD askerlerinin tümünü Filipinler'den göndermek istediğini söylemesi o duruma yönelik olarak anlaşılması gerekiyor.

ABD temkinli

ABD muhtemelen yoklama içinde. Filipinler gibi 100 yıldan fazladır kontrol ettiği ve kendi emperyalist stratejisi için olağanüstü önem taşıyan bir ülkeden kolay vazgeçmeyeceği şüphesiz. Ve ülkede güçlü müttefikleri de var hâlâ. Ancak 8 Kasım'da ABD'de yeni bir başkan seçilecek. Obama giderayak büyük bir hamle yapamaz, yeni başkan da bir süre yapamaz.
Filipinler'de askeri darbe olacaksa, ABD'den tam destek almadan başarılı olamaz. Onun için Duterte, yeni güç dengelerini hızlıca konsolide ederse, başarılı olabilir. Her neyse, dünyada emperyalist güçler arasında gerginlik artarken ve Pasifik bölgesinin önemi herkesin gözüne batıyor. ABD ve Çin arasında o bölgede herhangi bir askeri çatışma olursa bu, bölgeyle sınırlı kalmaz.

Venezuela'da siyasi gerginlik

Dünya ekonomik krizi sırasında ham madde fiyatları düşerken, Latin Amerika ülkeleri, özellikle de halkçı-sol hükümetler iktisadi zorluklar yaşamaya başladılar. Venezuela'nın da yeni kalkınmacı refah modeli adım adım krize sürüklendi.

Max ZİRNGAST

2015'teki Venezuela genel seçimlerinde sağ muhalefet, 17 yıl sonra ilk kez mecliste çoğunluğu kazandı. Ondan itibaren sağ muhalefet ile Devlet Başkanı Nicolas Maduro ve Bolivarcı destekçileri arasında bir iktidar savaşı sürmekte. Son birkaç aydır muhalefetin baskısı yeniden arttı, bir referandum ile Maduro'yu devirmek hedefleniyor.

Referandum oyunları

Referandum meselesi şudur: Anayasaya göre yeterli imzayla "devlet başkanının görevden alınması" konusunda referandum kararı alınabiliyor. Fakat başkan görevde sadece iki sene kalmışsa, başkan yardımcısı yeni başkan oluyor. Maduro'nun görev süresi 10 Ocak 2019'da biteceğe göre, muhalefetin referandumu 10 Ocak 2017'den önce yapması gerek. Muhalefet Mayıs ayı itibariyle referandum çalışması yürütmekteydi ve Ağustos'ta yeterli oy sayısına ulaştıklarını açıkladılar. Seçim Kurulu ise toplanan imzalarda hile olduğu gerekçesiyle referandum sürecini şimdilik iptal edip ertelemeye çalışıyor. Bunun üzerine siyasi gerginlik arttı. Eylül ayında hem muhalefet hem hükümet yanlıları dev yürüyüşler gerçekleştirdi. Ekimin son haftasında sokaklarda çatışmalar yaşandı. Son olarak, muhalefet 28 Ekim tarihli bir "genel grev" çağrısı yaptı. Fakat bu çağrı pek ilgi görmedi ve muhalefet bir yenilgi aldı.

Venezuela'da ekonomik kriz

Gelişmeleri anlamak için toplumsal arka plana bakmak gerekiyor. Muhalefetin mecliste çoğunluğu kazanmasının en önemli sebebi derin ekonomik kriz. Latin Amerika ülkelerinin ekonomileri genellikle ham madde ihracatına dayalı. Dünya ekonomik krizi sırasında ham madde fiyatları düşerken, Latin Amerika ülkeleri, özellikle de halkçı-sol hükümetler iktisadi zorluklar yaşamaya başladılar. Venezuela'nın da yeni kalkınmacı refah modeli adım adım krize sürüklendi. Çünkü ülkenin ekonomisi büyük oranda petrol ihracatına bağlı. Bolivarcı güçler bunu değiştirmeyi başaramadı ve şimdi bu hatanın hesabını ödemekteler. Yaklaşık 120 $'dan 30 $'a düşen petrol varil fiyatları, Venezuela'yı ve petrol ihraç eden diğer ülkeleri zor durumda bıraktı. Son haftalarda hafif bir yükseliş vardı, fakat OPEC, üretim kısıtlaması konusunda bir sonuca varamadığı için yeniden azalarak 50 $'a düştü. Kısacası, Maduro hükümeti petrol fiyatının yükselmesine güvenemez. Üstelik ABD ve Venezuela burjuvazisi Maduro'yu ekonomik sabotajla düşürmeye çalışıyor. Bunun sonucu olarak Venezuela'daki enflasyon %200'ün üzerine çıkmış durumda. Bu oran artmakta ve Venezuela'daki bunalım git gide derinleşiyor.Maduro hükümeti zaman kazanmak için muhalefet ile bir diyalog başlattı. Vatikan aracılığıyla 30 Ekim'de süren siyasi kriz hakkında görüşmeler başladı. Bu hamle muhalefette bir çatlak yarattı ve kimileri görüşmelere katılırken, kimileri diyaloğu reddetti. Bolivarcı güçler, kısa vadede iktidarı korumuş oldu böylece.
Ancak derin yapısal sorunlara kalıcı çözüm bulunmazsa er ya da geç iktidar sağın eline geçecek. Acilen ekonomik hamleler yapılmalı ve özellikle yoksul ve işçi mahallelerinde oluşturulan halk meclisleri inisiyatif geliştirmeli.
Radikalleşme olmadan Bolivarizmin geleceği olamaz.

GENÇLİK

Akademisyenler ve öğrenciler üniversiteleri bu karanlığa teslim etmeyecek!

Üniversiteler sıfırlanıyor!

Üniversiteler ise hali hazırda onlarca zaafla dolu olan "kısmi özerk" yapısından tamamen arındırılmak ve istisnasız şekilde biat ettirilmek isteniyor. Akademi, eğitim sistemi, öğrenci profili ile birlikte üniversiteler, bir bütün olarak sıfırlanıyor.

Ronay GÜLTEKÇE

AKP/Erdoğan iktidarı, hukuksuz ve anti demokratik uygulamalarla bezediği yönetimi bir rejim değişikliğiyle kalıcılaştırma hedefinde. Bunu yaparken de demokrasi içi kanalları kullanmaları beklenmiyor haliyle.
Bir biçimde siyasete temas eden her alan, yeni rejimin bir kolaylaştırıcısı olarak dizayn edilmek isteniyor.
AKP/Erdoğan rejimi yasama, yargı gibi organların yanında; medyadan sanata, spordan sokağa her mecrayı bozup kendi meşrebince yeniden kurgulamak istiyor. Ülkedeki her kurum ve kesim bugün itibariyle, neoliberal aklın politikalarını ve rejimin gerici-faşist kimliğini benimsemeye zorlanmakta.

Yeni rejim ve eğitim!

Eğitim alanı da bu dayatmanın öncelikli muhataplarından. İlkokul ve Ortaokul seviyesine kadar çekilmiş anti-laik ve ideolojik eğitim, rejim için geleceğin teminatı pozisyonunda. En kaba "Reis" propagandaları dahi temel eğitimin müfredatına hem yazılı olarak hem de fiili yöntemlerle girmiş durumda.Üniversiteler ise hali hazırda onlarca zaafla dolu olan "kısmi özerk" yapısından tamamen arındırılmak ve istisnasız şekilde biat ettirilmek isteniyor. Akademi, eğitim sistemi, öğrenci profili ile birlikte üniversiteler, bir bütün olarak sıfırlanıyor. Evet, sıfırlamak diyoruz. Çünkü yeni rejim kurulumunu tamamlayabilirse bugün anladığımız manâda üniversiteler artık var olmayacak.

Gençlik her türlü baskı ve sindirme çabalarına rağmen teslim olmayacak!

Geçtiğimiz eğitim yılından bu yana polis ve ÖGB eliyle kampüsler terörize edilmiş, öğrenci muhalefeti ve anti-demokratik mücadelenin nefes boruları büyük oranda tıkanmıştı. Hem de orantısız şiddet ve uzaklaştırma gibi keyfi/hukuksuz uygulamalarla.
Bu dönem OHAL de bahane edilerek baskı arttırıldı. ÖGB ve polis terörü fakülte binalarına, kantinlere kadar indi ve yerleşti. İletişim Fakültesi'nde -bir yayın organı ile dayanışmak için gazetesini okumanın- dahi yasak olduğu bir atmosferden söz ediyoruz. Bu zeminde halk yararına ya da özgürlükçü bir fikir filizlenebilir mi?
Üniversite dediğimiz mecrayı zenginleştiren, öğrencileri geliştiren her imkân kısıtlanıyor. Kulüpler dahi kapatılıyor ya da yeni kulüp açılmasına izin verilmiyor. Afiş, bildiri, gazete, fanzin yasak. OHAL'i konuşmak, memleketin gidişatına dair söz söylemek bile yasak.

Başrektör Erdoğan

Senelerdir hayli tartışmalara konu olan rektörlük seçimleri de artık yasak. Zaten adaylardan Erdoğan'a en yakın ismin -aldığı oy sayısına bakılmaksızın- rektör yapıldığı bir şeye dönüşmüş olan seçimler; artık tamamen kaldırıldı. YÖK'ün belirlediği adaylar arasında Erdoğan kendi seçimini yapıp rektörü atayacak. Yani akademi kendi adaylarını seçemeyecek. Böyle bir ortamda "demokratik, eşitlikçi ve bilimsel bir eğitim" umudu yeşerebilir mi? Üniversitelerimize neoliberal, gerici uygulamalardan başka hiçbir şey vaat etmeyen bu rejime karşı inandığımız değerleri savunmak zorundayız. Akademisyenler ve öğrenciler olarak üniversiteleri bu karanlığa teslim etmemek göreviyle baş başayız.

15-19 yaş arası kişiler her gün ortalama 3 saat, 20-29 yaş arası kişiler ortalama 2 saat sosyal medyada vakit harcıyorlar.

Google Amca'ya soruyoruz!

Giderek yalnızlaşıyor ve yabancılaşıyoruz. Evet, biz Facebook'u seviyor olabiliriz, ona tüm vaktimizi veriyor olabiliriz ama bu, onun da bizi seveceği anlamına gelmez.

Hatice GÖZ

İnsanlığı, en çok da gençliği kendine yabancılaştıran kapitalizmin günümüz hali evrim geçirmiş, klavyelere girmiş ve ekranların arkasına saklanmış durumda.
Çoğu insan: 'hayır, televizyon izlemeyi sevmem.
İnsanı reklama boğuyor, diziler hep aynı, programlar sıkıcı ' der.
Peki, soruyoruz:
"İnternet ortamında ne kadar özgürsünüz ve ne kadar az reklama başvuruyorsunuz?"
Her şeyden önce belirtelim ki, artık iğneden ipliğe ne arıyorsak arama motorlarında buluyoruz kendimizi. Aradığımızı da buluyoruz. Herkes, aradığı her şeyi buluyor internette.
Bir tıkla, dünyanın tüm bilgisine ulaşmak mümkün artık. Yani artık bilgi o kadar da önemli değil.

Verilerden dost olmaz

Bu her şeyi bilen ortam aynı zaman da seni de biliyor. Hangi sitelerde ne kadar oyalandığının istatistiğini alıp seni olabildiğince o ve ona benzer sitelere yönlendiriyor. Girip öylesine baktığın bir alışveriş sitesinde yakından baktığın ürünler; sen haber okurken ya da notlarına bakarken kenardan sana sırıtıveriyor: 'al beni, al' diye. Hiç aklında yokken, bir anda kendini beyaz eşya bakarken, kıyafet rengi seçerken ya da bir şeylerin fiyatını incelerken buluyorsun.
Aklımıza takılan her şeyi, zihnine hiç düşünme payı bırakmadan, Google'a yazıveriyoruz. O da sağ olsun, ne varsa yığıyor önümüze. Son yapılan araştırmalara göre, 2016 yılında, en çok aranan kelimeler ise şunlar: Otomatik çeviri programları, restoranlar, futbol maç skorları, bilgisayar oyunları, uçuş bilgileri, piyango, burç siteleri, haritalar, Youtube, haberler, sosyal güvenlik …
En çok dikkat çeken ise, aranan listesinde 'hello' kelimesinin olması. Bu, kapitalist toplumda bireyin ne kadar yalnızlaştığını gösteren, teknolojik bir veri. Gençler soruyor: Merhaba, orda kimse var mı?

Paylaşıyorum öyleyse varım

Telefonunuzun ekranında kaç sosyal medya kısa yolu var? Facebook, Twitter, İnstagram, Tumblr, Foursquare … Günde kaç dakika buralarda vakit harcıyorsunuz? Otobüs sırası beklerken, derste sıkılınca, gece yatmadan, kalabalık bir ortamda, birini beklerken…
Bunları istatistiğe vurduğumuzda şu tablo çıkıyor:
15-19 yaş arası kişiler her gün ortalama 3 saat, 20-29 yaş arası kişiler ortalama 2 saat sosyal medyada vakit harcıyorlar. Yaklaşık bir buçuk milyar kullanıcı ortalama 17 dakikada bir sosyal medyaya giriyor ve bu istatistik genç kullanıcılarda ortalama 7 dakikaya kadar düşüyor.
İnsanlar günde, ülkesine göre, 30 ila 70 kez cep telefonlarını kontrol ediyor, bu sayı kimilerinde 150'ye kadar çıkıyor. İş gününün dörtte biri internette iş dışında şeyler yaparak geçiriliyor. Instagram' da 57 milyon selfie var.İnsanlar bir gün içinde, kolektif olarak, toplam 40.000 yıllık zamanı Facebook'ta harcıyorlar. Giderek yalnızlaşıyor ve yabancılaşıyoruz. Evet, biz Facebook'u seviyor olabiliriz, ona tüm vaktimizi veriyor olabiliriz ama bu, onun da bizi seveceği anlamına gelmez.

Türkiye'de OHAL ve liseler

Öğretmenlerimizi okulda göremememizin şokunu atlatamadan, öğretmen yokluğu nedeniyle birçok dersi işleyeceğimiz gerçeğiyle de yüzleşmek durumunda kaldık.

Özcan AVCI

Geçtiğimiz bir kaç yıl içinde ülke âdeta bir Bombalar Cumhuriyeti'ne dönüştürüldü. Halklara, inançlara, işçilere, emekçilere, doğaya, kadınlara, gençlere, çocuklara ve aslında toplumun tüm kesimlerine darbe üstüne darbe vuruldu.
Bütün bunların dışında iktidarın uyguladığı politikalarla askeri bir darbenin koşulları olgunlaştırıldı ve 15 Temmuz darbe girişimini yaşadık. Darbeyi fırsat bilen iktidar, ilan ettiği OHAL(Olağanüstü Hal) ile başkanlık rejimini kurmaya çalışıyor.
Kendi iktidarlarını sürdürebilmek için, savaşçı politikalar izliyorlar. 15 Temmuz darbe girişiminden sonra ülkemizde başlayan olağan üstü hal etkisi "Cemaat operasyonları" olarak gösterilmeye çalışılıyor. Aslında iktidarın; devrimcilere, demokratlara , emekçilere , eğitim emekçilerine, kadınlara, LGBTİ Bireylerine saldırdığı gibi liselere / liselilere ve üniversitelere de saldırdığı apaçık ortadadır.

MEB'in OHAL yasaları

Milli Eğitim Bakanlığı darbe girişimi sonrası kimi zaman okullarımıza genelge göndererek, kimi zaman ise resmi sayfasında dile getirdiği gibi "15 Temmuz şehitlerini anma programı" hazırlayarak liselerde yasal olmayan fiili bir propaganda süreci başlatmıştır. Aldığımız ders programının yanında iktidar propagandası yapan bildiriler dağıtıp, eğitim gördüğümüz mekanlarda demokrasi köşesi (!) hazırlatmış; kimi zaman ise okullara gelen ders kitaplarını toplattırıp biz öğrencileri teknik yetersizliklere mahkûm etmiştir.
İktidar; Kanun Hükmünde Kararnameler(KHK) ile ancak 3-5 yılda, hem de ancak bir çok mahkemenin onayını alarak yapabileceği bürokratik işleri bir gecede hukuksuzca yapmıştır. Bu kararlar aynı şekilde ışık hızıyla uygulamaya konmakta.
Sabah uyanıp okula gittiğimizde; okullarımızın tel örgülerle çevrili bir cezaevini andıran yapısı ile karşılaştık. Öğretmenlerimizi okulda göremememizin şokunu atlatamadan, öğretmen yokluğu nedeniyle birçok dersi işleyeceğimiz gerçeğiyle de yüzleşmek durumunda kaldık.

Sendikalı , demokrat eğitim emekçileri

Gerekçesiz ve hukuksuz sebepler gösterilerek görevlerinden alıkoyulan öğretmenlerimizin eksikliklerini okullarımızda hissediyoruz . Açığa alınan öğretmenlerimiz yerine hükümetin sözleşmeli ve sözlü mülakattan geçmiş öğretmenleri okullarımıza yerleştirmesi aslında bizlere nasıl niteliksiz , anti-laik ve ezberci bir eğitim yılının dayatılacağının göstergesidir. Bu öğretmenlerin önceliği bize eğitim vermek mi yoksa iktidarın temsilciliğini yapmak mı emin değiliz.

Ne yapmalıyız ?

AKP'nin dayattığı tek tipçi , ezberci ve bilimsellikten uzak köhne eğitim sistemine karşı laik , bilimsel ve demokratik eğitim için mücadelemize devam etmeli; laiklik , barış, demokrasi ve insanca yaşam hakkının bizlerin temel hakları olduğunu unutmamalıyız . Eşit, parasız, bilimsel, anadilde eğitimin bizlerin gelişimi ve ülkenin geleceği açısından önemini bilmeli ve bu uğurda mücadelemizi sürdürmeliyiz.

Tecavüz meşrulaştırılamaz!

Tecavüzü aklatmayacağız!

Sizden rızamız yok; 14 yıldır kadınlara ve çocuklara yönelik işlediğiniz ve giderek artan bütün suçların hesabını soracağız.

Mor Dayanışma

1. sayfadan devam

Peki, bu yasa önergesi ne istiyor, bakanların ve AKP'li vekillerin söylemiyle, hangi "mağduriyetleri" ortadan kaldırmak için önerilmiş?

Çocuğun "rızası" olmaz

Yasa tasarısı: "Cebir, tehdit, hile ve irade dışı bir zorlama olmadığı durumlarda 16.11.2016 tarihine kadar işlenen "cinsel istismar" suçlarında mağdur ve failin evlenmesi durumunda; hüküm verilmiş cezaların durdurulmasına veya cezanın uygulanmasının ertelenmesine karar verilir. Eğer cezanın durdurulmasına "af edilmesine" karar verilirse bu suça ortak olan veya azmettirenlerinde cezaları ortadan kalkar."

Sadece bir kere geriye dönük uygulanabilir. Ama nasıl uygulanacağı, hangi koşullarda geçerli olacağı, "cebir, tehdit ve hileyi" "rızadan" nasıl ayıracakları önergeyle birlikte saklı kalmıştır.

Türk Ceza Kanunun 103. Maddesinde der ki; 15 yaşına kadar çocuk çocuktur ve ona yönelik gerçekleştirilen her türlü (ister "rıza" ile ister "tehdit" ile) cinsel davranış "cinsel istismar" suçu sayılacaktır.

Neyin meşruluğu?

Temmuz ayında AYM bu yasanın iptalini istedi ve kabul edildi. Temmuzdan itibaren bu yasanın meclis tarafından altı ay içerisinde düzenlenmesi gerekiyordu, hala düzenlenmedi; aksi durumda böyle bir yasa önerisi yapılamazdı, en başta TCK. 103'e uymayacağı için AYM yasayı; 15 yaşına kadar hiçbir çocukta ve hiçbir durumda cinsel istismar suçlarında ayrım gözetmediği ve cezanın işlenen suça göre bireyselleşmesinin önünü kapattığı için iptal etti.

Elbette, 4 yaşında bir çocukla 15 yaşında bir çocuğa uygulanan cinsel istismar suçunun aynı olmayacağı dolayısıyla cezalarının da aynı olmaması gerektiği doğrudur. Ama 12-15 yaş arasında ki çocukların "rızası" ile girdiği cinsel ilişkinin sonucunda failin 16 yıl ceza almasının haksızlık olacağını ileri sürüp, yaş akdini 15 yaşın altına çekmeye çalışmak; cinsel istismar suçlarının önünü açmanın başka bir adıdır.

AYM'nin iptal ettiği bu yasayı 6 ay içerisinde düzeltmesi gereken milletvekillerimizin aklına nedense ilk gelen, tecavüzcüyle çocuğun evlendirilmesi olmuştur. İkinci düzenlemenin de 15 yaş akdini 12 yaşa indirmek olacağı kesindir.

Bu yüzden yalnız bu yasa teklifinin geri çektirilmesi için değil, TCK 103. maddenin bu şekilde düzenlenmesine karşı çıkıp var olan cezaların daha da yükseltilmesi için mücadele etmeliyiz.

Mağdur erkeklere müjde!

"Ama karşılıklı "rıza" ile ilişkiye girmiş insanlarımız bu yasa yüzünden mağdur olmuştur. Bu mağduriyeti en çokta evinde çocuğuyla hapisteki "tecavüzcüyü" bekleyen kadın yaşamaktadır. Biz bu mağduriyeti çözmek isteriz." Evet, yasa teklifinin Türkçe tam olarak karşılığı budur.

Çok sevgili milletvekillerimiz lütfedip "mağdur" kadınları düşünmüşler!

Çok büyük ihtimalle tecavüze uğramış, sonrada sizin kürtaj yasaklarınız nedeniyle mağdur olup çocuğunu aldıramamış, yine çok büyük ihtimalle ailesinin "namus sevdası" yüzünden bu adamla evlenmek zorunda olduğunu düşünen veya buna zorlanan bir kadının tam olarak hangi mağduriyetini gözetiyorsunuz?

Bu yasa; tecavüze uğramış bir çocuğun tecavüzcü ile evlendirilmesinin yasal olarak önünü açmaktan; erkeği ödüllendirmekten, taciz edilerek mağdur olan bir çocuğu ise yeniden cezalandırmaktan başka bir işe yaramayacaktır.

Rıza ne demek?

15-12 yaşları arasında bir çocuğun "rızasını" rıza kabul eden erkek, çocuk istismarcısı; AYM, milletvekilleri ve ona yardımcı olan her erkek kurum da bu suçun ortağıdır.

Ülkede her gün yüzlerce çocuk tacize, tecavüze uğruyor ve bu suçlar gün geçtikçe artıyor. Cinsel istismar suçlarına daha ağır, caydırıcı cezalar önerecekleri yasa teklifleri sunmak yerine; erkekleri ödüllendiren yasalar çıkaran AKP Hükümeti; mağdur edebiyatı yapınca onlara inanacağımızı bekliyorsa yanıldığını söyleyelim.

Sizden rızamız yok; 14 yıldır kadınlara ve çocuklara yönelik işlediğiniz bütün suçların hesabını soracağımız günler yakındır.

TCK 103'de bir değişiklik yapılacaksa bu cezaların arttırılması yönünde olacak, bu yasa önerisi de geri çekilecek.

Kadınlar yasa önergesini geri çektirdi.

Esnekleşme ve muhafazakârlaşma kıskacında kadın istihdamı

AKP hükümetinin kadın düşmanlığı, kendisini emek piyasasında da gösteriyor. Ev içi görünmeyen emek ise daha da görünmez kılınıyor.

Hatice GÖZ

Tarihsel olarak kadının "ikinci cins" konumu, onun emek süreçlerinde ki yerinin de doğrudan belirleyicisidir. Ev içerisinde ki görünmeyen emeği, dışarı da ücretli çalışma koşulları, cinsiyetçi iş bölümünün devamı nitelikte ki istihdam seçenekleri kadının "ikinci cins" konumunun yarattığı bir sonuçtur.

Esas işi erkek yapar. Temel iş gücü olan erkeklerin boşluklarını dolduracak ve gerektiğinde hesap verilmeden uzaklaştırılacak işçilere de ihtiyaç vardır. Bu alanı da kadınlar doldurur.

Kadınlar genellikle, evde yaptıkları işlerin devamı sayılabilecek, basit, güç ve mantık gerektirmeyen, niteliksiz işlere sevk edilir. Başköşeleri kapan erkeklerin arasına serpiştirilmiş kadınlar, iş alanın yedek gücüdür.

Ancak bu temelden baktığımız zaman "kadın emeğinin" istihdamı politikalarını daha iyi kavrayabilir ve bunu toplumsal bir sorun olarak ele alabiliriz.

Türkiye, kadın istihdamı oranının erkeklere göre en düşük olduğu ülke.

Türkiye'de kadının "ikincil" konumundan ve kadın iş gücünün "yedek iş gücü" olarak görülmesinden hareketle oluşturulan kadın istihdamı, kadınları atipik istihdam biçimlerine itiyor. Kadın emeğinin, esnek ve güvencesiz işlerde yoğunlaşmasına neden oluyor.

AKP hükümetinin kadın düşmanlığı, kendisini emek piyasasında da gösteriyor. Ev içi görünmeyen emek ise daha da görünmez kılınıyor.

Aile ve iş yaşamını uyumlulaştırma politikasının temel amacı elbette kadınları daha fazla iş hayatına katmak değil. Amaç, kadınları esnek, güvencesiz ve ucuz iş gücü olarak kullanırken aynı zamanda toplumsal rolünü pekiştirmek. AKP'nin muhafazakârlığı ile sermayenin ihtiyaçlarının kesiştiği noktada; kadın görünmeyen emek süreçlerinde gittikçe aileye hapsolur ve ücretli çalışma koşullarında da bu aile içi rolü kullanılarak çifte sömürüye maruz kalır.

"Özel İstihdam Büroları" ve "Kiralık İşçilik Yasası" ise özellikle kadın iş gücünün üzerinde ki bu çifte sömürüyü katmerleştirmektedir. Bu kölelik yasası; geçici ve esnek çalışmayı yaygınlaştırmakla kalmıyor, yarı za manlı çalışma hayatını kadınlar için hazırlanıyor ve en önemlisi de kadınların güvencesiz ve görünmez çalışma şartlarını pekiştiriyor.

Fiziksel kıyıma eklenen iş gücü

Tüm dünyada ve Türkiye'de kendini yakıcı bir şekilde hissettiren ekonomik krizle birlikte, kadın işçiler "gözden ilk çıkarılanlar" oluyor. Bu kapitalizmin tarihinde her zaman böyle olagelmiştir. Temmuzda sanayide işsiz kalan 76 bin kişinin 69 bini, eğitimde işsiz kalan 124 bin kişinin 83 bini kadındı. Ayrıca, kadın istihdamı; sağlıkta 21 bin, ulaştırmada 9 bin, kamuda 15 bin ve turizmde 3 bin azaldı. Rakamların da yüzümüze vurduğu şey şu: iktidarın neo-liberal ve muhafazakâr politikaları arasında sıkışan kadın bedeni ve emeği üzerinde ki tahakküm gittikçe artıyor.

Kadınlar artan sistematik baskının farkında. Kadın işçilerin sınıf mücadelesinde görünürlük kazanmaları, şortuna laf söyletmeyen kadınların sokaklara dökülmesi ve çığ gibi büyüyen kadın dayanışması bunu gösteriyor. Elbette bunu gören yalnız biz değiliz. İşçi sınıfı haklarını yüz yıl geriye götüren bu yasalar çıkarılırken özellikle 15 Temmuz sonrası OHAL döneminin verdiği meşruluktan yararlanan devlet de, bir kadın isyanının ve sınıf isyanının mayalanmasından oldukça korkuyor anlaşılan.

Mesele şort değil azizim kadın bedeni

Tarih, toplumun kendisine karşı yapılan hiçbir şeyi unutmadığı, öfkesini isyanını mayaladığı, günü geldiğinde de hesabını sorduğu isyanlarla dolu.

Eylem GÜLTEKÇE

Patriarkal sistem kadınlara ev içerisiyle sınırlı kalan bir yaşam alanı tanır. Siyasal, sosyal ve ekonomik olarak toplumda var olma savaşını veren kadın, aslında bu savaşı verirken kendisine sirayet eden 'ezilen' statüsünü de aşmaya çalışır.

Kadının toplum içerisinde "ikincil konuma" gelmesinin sebeplerinden bir tanesi de, ataerkinin kadın bedenini "üreme aracı" olarak görmesi ve bu nedenle de toplumu kadın bedenini denetlemeye teşvik etmesidir.

Kadını eve kapatan iktidar, kadın bedenini denetim altında tutmayı meşrulaştırır ve bunu topluma da yansıtır. Yani iktidardan güç alan erkek için bu denetleme normalleşir ve iktidarın kadını baskılayıp sınırlandıran mekanizmasına dâhil olur.

İktidarın namus bekçisi

Kadın düşmanlığı ile nam salmış AKP iktidarının söylemleri, 15 Temmuz gecesi sokaklardaki kitlenin söylemlerine dönüştü. Sözde vatan savunucularının ilk dakikadan 'namus bekçisi' kesilip kadınların üzerine yürümelerine zemin hazırladı.

Bunun etkisinin topluma yansımasını görmek için çok da beklememiz gerekmedi, zira Ayşegül Terzi davası bunun en somut örneğidir. Ayşegül Terzi'yi, şort giydiği için tekmeleyen Abdullah Çakıroğlu dava esnasında şu şekilde ifade verdi:

'Özel güvenlik görevlisiyim, psikolojik tedavi görüyordum. İslam'da seksi giyinen kadına kırbaç vuruyorlar, İslam'da bizim kırmızıçizgilerimiz var. Devlette İslam'ın resmi din olasını istiyorum. Ayşegül Terzi'nin giyim kuşamı topluma kötü örnek şeklindeydi. Üç yıldır oruç tutuyorum ama bu açık giyinen kadınlar yüzünden ibadetimi yapamıyorum. Kuran'a göre yaşamak zorundayız. Kadının haya perdesi olması için örtünmesi gerekiyor. Aksi takdirde biz erkekleri tahrik ediyor. Ben de ona istem dışı bir tepkide bulundum.'

Aslında bu cümleler bize hiç de yabancı değildi. Erdoğan ne zaman meydanlara çıksa buna benzer cümleler kurmuyor muydu? Erdoğan'ın "yarım kadın, madam gibi değil adam gibi ölmeli, kadın ve erkek eşit değildir" söylemleri hayatlarımızda yankı bulduğunda, eteğinden dökülüp 'namus bekçisi' kesilen şakşakçılarının da burnumuzun dibinde yeşerip "bize tekme atacaklarını" beklemiyormuş gibi mi davranacağız?

Hoşnut değilsen mırıldanırsın, diyen Binali Yıldırım'a karşı kadınların cevabı "mırıldanma mı" olacak?

Biriken kadın isyanı

Tarih, toplumun kendisine karşı yapılan hiçbir şeyi unutmadığı ve öfkesini biriktirip isyanını mayaladığı, günü geldiğinde de hesabını sorduğu isyanlarla dolu. Şimdi de kadınlar biriktiriyor öfkesini ve mayalıyor isyanını. Kadınlar, Erdoğan'ın zannettiği gibi korkup eve saklanmıyor; aksine gün geçtikçe daha çok güçleniyor. Erdoğan bunu geçen yıl 8 Mart yürüyüşüne bomba tehlikesini göze alarak katılan ve İstiklal'i dolduran binlerce kadının gözlerinden okuyabilir. Polislerin eylem yapan gruba müdahalesini engellemek için uğraşan Feleknas Uca'nın sağlam duruşunda, her cumartesi günü aynı yerde toplanan ve hep aynı soruyu soran cumartesi annelerinde ve gün geçtikçe palazlanan kadın dayanışmasında görebilir. Bu mayanın tuttuğunu da görecek!

Aslı Erdoğan okuyoruz...

Aslı Erdoğan'ın kadınları

Kadın kavramıyla kadın olmanın gerçeği arasında derin bir boşluk var ve sanki öykümüz bu boşlukta biçimleniyor."(1) sözleriyle, anlattığı kadınlığın bir manifestosunu yazıyor Erdoğan. Yalnızca toplumsal ilişkilerde şekillenen bir kadınlıktan değil, bireysel bir varoluş biçiminden, içselleştirilmesi gereken fakat kabul edilemeyen, yüzleşilemeyen bir kadınlıktan söz ediyor.

Özgür UMUT

Modern Türk edebiyatının nitelik mücadelesinde belirgin biçimde öne çıkan isimlerden biri Aslı Erdoğan. Pek çok dile çevrilen eserlerinin Türk edebiyatının geleceğini derinden etkileyeceğini söylemek şimdiden mümkün. Türkiye ve Avrupa'da birçok ödüle layık görülen Erdoğan, edebiyatında kadınların, göçmenlerin, hastaların, mahpusların dili oluyor; arka sokakları, karanlık caddeleri ve soğuk duvarları konu ediyor.

Kadınlığın yeniden yaratımı

Erdoğan'ın pek çok öyküsünde aynı ezgi çalınıyor kulağa, her birinde "kadınlığın" yeniden yaratımına tanık olunuyor. "Arzudan hor görüye binbir tınlamayla dile getirilen bu sözcük kendisine yüklenen bütün imgelerden sıyrıldığında, sanki yalnızca "sessizlikten" oluşmuş gibi duruyor.
Kadın kavramıyla kadın olmanın gerçeği arasında derin bir boşluk var ve sanki öykümüz bu boşlukta biçimleniyor."(1) sözleriyle, anlattığı kadınlığın bir manifestosunu yazıyor Erdoğan. Yalnızca toplumsal ilişkilerde şekillenen bir kadınlıktan değil, bireysel bir varoluş biçiminden, içselleştirilmesi gereken fakat kabul edilemeyen, yüzleşilemeyen bir kadınlıktan söz ediyor. Özüne sadık; kimliğiyle, bedeniyle, cinselliğiyle var olabilen bir kadın figürü çiziyor öykülerinde. "Kendine bir kadın gibi davranmamış oluyordu böylece."(2) derken, kadınlığın yalnızca cinsiyetsel bir oluş değil, aslında bir öz-davranış biçimi olduğunu ve bireyin derinlerinde saklandığını ima ediyor.

Biteviye bir yolculuk

Sözgelimi, Tahta Kuşlar adlı öyküsünde beş hasta kadının girdikleri bir yolculuğu anlatıyor Erdoğan. Bir dayanışma ağına mensup bu beş kadın, tüm sınıfsal ilişkilerinden, uluslarından, ırklarından sıyrılmış, "kadınlık" ve "hastalık" kavramları ortaklığında aynı düzleme getirilmişler. Yarını olmayan bir yolculuğa çıkarak ormanın derinliklerinde birer heykel olarak sonlandırıyorlar yolculuklarını. Kıpırdamadan, fısıldamadan; doğasıyla bakanları çılgına çeviren, istenmese de orada olan, kendini olarak var eden birer heykele dönüşüyorlar, Erdoğan'ın kadınlık tasavvurunun maddi bir tezahürüne.
Mahpus öyküsünde de sanki diğer kadınlarına dost bir kadını anlatıyor Erdoğan, aynı "kara kader"i paylaşan. "İşte o zaman beliriyordu kadın. Bataklıklar Tanrıçası. Ölülerin arasından kalkıyor, karanlık sularda el yordamıyla ilerliyor. Kalçalarına dek gömülmüş çamura, daha derinlere, dünyanın belleğine salıyor köklerini, saçlarından yosunlar, ölü yapraklar, sülükler sarkıyor, gözleri bataklık hayvanlarına yem olmuş." (3)

Toplumsal acılarımızın öyküsü

Toplumsal acılar son kertede ortaklaşıyor, Hüzünlü Kahveler öyküsünde tek gözüyle topluma korku salan bir kadının acısını bir Arap ve küçük bir zenci kız paylaşıyor. Cenevre'nin ötekileri, yani toplumun dışına atılanlar ile birlikte tanımlıyor kadınlığı, onlardan farksız.
Aslı Erdoğan, bugün çekinceyle bakılan hayatları; Meksikalı bir eroinmanı, Ortadoğulu bir hayat kadınını, iki kültür arasında kültürsüzleşen ikinci nesil göçmen çocuklarını, işkencedeki bir tutukluyu tüm açıklığıyla, güzelliğiyle ve çirkinliğiyle anlatıyor. Dilini arayanların elinden tutuyor, ölü avuçları sıkmaktan

Aslı Erdoğan'ın kelimeleriyiz!

korkmuyor.
Kapalı, kasvetli, soğuk, karanlık mekanlarda geçen öyküleri, şiirsel dili ve kendine özgü biçemiyle okuru bir hastane odasından alıp bir cezaevinin önüne bırakabiliyor. Sonları hep bir düğümün, sırrın çözümlenmesiyle biten öyküleri, farklı okumalarda farklı anlamlar kazanarak yeni renklere bürünüyor. Yoğun ve imgelerle dolu cümleleri, bilinçakışlarıyla örülü anlatımıyla Lire dergisinin "Geleceğe Kalacak 50 Yazar"ı arasında gösterilen Erdoğan'ı şu satırlarında bulmak olası: "Zaten insanlar demir parmaklıkları içlerindeki karanlık dışarı sızmasın diye icat etmediler mi?"(4)

1- Bir Kez Daha – Kadınlık Durumu, Aslı Erdoğan, s.54, Everest, 2016
2- Taş Bina ve Diğerleri – Mahpus, Aslı Erdoğan, s.41, Everest, 2016
3- Taş Bina ve Diğerleri – Mahpus, Aslı Erdoğan, s.52, Everest, 2016
4- Taş Bina ve Diğerleri – Sabah Ziyaretçisi, Aslı Erdoğan, s.15, Everest, 2016
Mucizevi Mandarin – Hüzünlü Kahveler, s.53-55, Aslı Erdoğan, Everest, 2016
Taş Bina ve Diğerleri – Tahta Kuşlar, s.17-36, Aslı Erdoğan, Everest, 2016

Kübizmin başlangıç noktası olarak; Picasso'nun Avignon genelevi

Tabloda soldan sağa doğru ilerledikçe figürlerin formları bozulmaktadır. Resimde yuvarlak hatlar giderek sivri uçlara karışmıştır ve sonunda uzuvlar küpler haline bürünmeye başlar. Uzuvların, karakterin simetrisini bozan sanatçı onları bir hikaye anlatımından çıkararak farklı biçimlerde tasvir etmektedir.

Gözde ÇELİK

Özgün adı "Le Bordel d›Avignon" yani "Avignon Genelevi" olan Picasso›nun modern sanatta çığır açan tablosu Andre Salmon tarafından "Avignon›lu Genç Kızlar" adıyla kayıtlara geçirilmiştir. Picasso tablosunda Avignon›un meşhur genelevlerini ve fahişelerini resmetmiştir. Bu tablo kübizmin başlangıç noktası olarak kabul edilir. Kübizm doğanın betimleyici bir taklidi değil kavramsal bir yorumunu yansıtır. Resimsel yüzeyde yanılsama yaratmak yerine, eşzamanlı olarak, nesneyi bir değil birçok açıdan gösterir. Kendisinden önceki dönemin kompozisyonunu değiştirerek yeni bir çizgi ve biçime odaklanır.

Resimde üçüncü boyut

Picasso'nun çalışmasında kullandığı figürler hem profilden hem cepheden hem de arka plandan görünür. O, izleyiciye figürleri tek noktadan bakarak farklı açılardan görebilme cömertliğini tanır. İmgelerin üç boyutunun da düz bir yüzeye taşınmasıdır. Rönesans'ın tek açılı perspektifi, figürleri donduran ve bir fotoğrafçasına resmedilmesini sağlayan geleneğini yerle bir eder. Üçüncü boyutu, geleneksel perspektif ve gölgelendirme tekniklerinden çıkaran Picasso, derinliği renk tonalitesi ile oluşturduğu geçişlerle sağlar.
Resmin en önemli özelliği estetik kalıpları tümden yıkmasıdır. Resimde hikaye anlatımı reddedilmiş, anlatım ve yorumdan uzaklaşılmıştır. Aynı zamanda güzel ve çirkin arasındaki ayrımları yok eden eser, üç boyutlu nesneleri iki boyuta sahip tuval üzerinde göstermenin yollarını arar. Figürler oldukça kaba, alışılagelmiş estetik akışkanlıktan uzaktır.

Realizmin kalıpları yıkılıyor

Yaklaşık 5,5 m^2 boyutundaki tuvalden seyirciye bakan beş fahişe tasvir edilir.
Soldan perdeyi çekerek ilerleyen figür ile birlikte kümelenmiş olan kadınların üçü oldukça sert tavırlarıyla bize doğru bakmaktadır. Keskin ve açılı vücutlar,üçgen ve yuvarlak memeler, sert hatlara sahip kalçalar dikkat çekicidir.
Diğer iki kadın figürü ise bu kadınlara nazaran daha farklı resmedilmişler. Sağ alt köşede diz çökmüş olan figürün başı bedenin duruşuna zıttır. Sağ üst kısımda ayakta duran figürün başı da diz çökmüş figür gibi beden duruşuyla zıtlık yaratır. Başları maske şeklinde resmedilmiştir. Sanatçının tablosunda gördüğümüz uzuvlar, ilkel kabile maskelerinin etkisini yansıtır.
Kabile maskelerinde yüz olduğu gibi aktarılmak yerine sembolik etki bırakacak şekildedir; burun üçgenle simgeleştirilmiştir, çizgisel yarıklar ise ağzı çağrıştırır. Picasso'nun İber heykellerine olan ilgisi bilindiği gibi, dönemin primitif sanat etkisi bu iki figürün resmedilişinde açık seçik ortadadır. İber heykellerinde görülen karakteristik unsurlar, Picasso'nun iki figüründe net bir şekilde görülebilir; kaba kıvrık kulaklar, şişkin gözler, vahşi- yabani duruş...
Tabloda soldan sağa doğru ilerledikçe figürlerin formları bozulmaktadır. Resimde yuvarlak hatlar giderek sivri uçlara karışmıştır ve sonunda uzuvlar küpler haline bürünmeye başlar. Uzuvların, karakterin simetrisini bozan sanatçı onları bir hikaye anlatımından çıkararak farklı biçimlerde tasvir etmektedir.
Tabloda hayata dair diyebileceğimiz unsurlar dahi oldukça itici, rahatsız edicidir. Meyveler tüm doğallığını yitirmiş, üzümler birer taş gibi görünürler. Naturalist, realist resmin kalıpları da yıkılmaya başlanmıştır.

DEVRİMCİ KADRO

Zamana ve hedefe bağlı tempolu çalışma tarzı

Dün erkendi, yarın geç, bugün tam zamanı

Devrimci kadronun pratiği, Haziran isyanından bu yana bazen çıkış yapan bazen de geri çekilen toplumsal güçlerle bütünleşecek bir "devrimci eylem" olarak kendini inşa etmelidir. Militan kadronun pratiği, ayrıntıda yoğunlaşan, her zorlanmadan, başka bir eşiğe geçerek kopuşan ve "güven veren-kedine güvenen" bir eyleme halidir. Devrimci enerjinin, birikip odaklaştığı bir pratiktir.

Pelin KAHİL

Gerilim ve belirsizliğin yükseldiği ve sürecin her geçen gün daha da sertleştiği tarihsel bir momentten geçiyoruz.
İktidar içine girdiği kriz ortamı derinleştikçe saldırılarını yoğunlaştırıyor, kitlelerin bilincini ve iradesini teslim almaya çalışıyor. An be an gerçekleştirdiği hamlelerle kitleler üzerinde yüksek bir basınç oluşturuyor.

Öz-kontrol

Puslu havanı hakim olduğu bu kaotik ortamda sıradan bireyler şaşkınlaşıp denge kaybı yaşıyabiliyor. Yaşamlarımız, korku ve güvensizlik duvarlarıyla çevreleniyor. Bireylerin, konumunu belirleme, hareket etme ve hareketinin yönünü tayin etme becerisi giderek zayıflıyor.
Devrimci kadrolar açısından ise, şimdiki kaotik ortam içinde saklı olan birçok devrimci imkanı barındırıyor. Ancak günlük bir bakış ve yaşayışla bu imkanlara doğru yol almak mümkün değil. Her yeni gün önceki günden daha derin bir bakış ve müdahale etme becerisi talep ediyor.
Devrimci kadro, sakin ama hareketli, net ama esneyebilen, günlük siyaset tarafından belirlenmeyen ama günlük politika içinde konumlanabilen, bir kendini-kontrol becerisini oluşturmalıdır.
Öz-kontrolü sağlayabilme, en karanlık tünelin ya da en karmaşık labirentin çıkışını bulmanın ön koşuludur.
İhtimalleri değerlendirme ve yolda ilerlerken çıkacak problemlerle başa çıkma, sıradan-duygusal bakıştan kopuşan bir devrimci rasyonaliteye sahip olabilmekle mümkündür.

Zaman-hedef

Sermayenin ve onun politik sürecinin akış hızının kesintisiz şekilde arttırdığı bu dönemde, her günü kazanmanın yolu "an be an" ve "adım adım" planlanmış bir harekettir.
Hedefi kazandıran hareket ise, öylesine-keyfi-rastgele bir hareket değil, kendisine biçim veren ve sonuca ulaştıran bir yapıya sahip olan; yani, bir hedefe sahip olan ve zamanı kontrol edebilen planlanmış bir harekettir. Hele günümüzdeki olağanüstü ortamda, her günün bile kendine özgü ihtiyaçları vardır ve ancak ve sadece zamanında karşılanmakla anlam kazanıp değer üretebilir.
Kanser hastalığına yakalanan bir hastanın iyileşme ihtimali, özellikle hastalığın tespit zamanına bağlıdır. Hastalığın bir aşamasından sonra müdahale, hastayı iyileştirmez ve tedavi anlamsızlaşır.
İşte devrimci mücadelede de önemli nokta hedefe, zamanında ulaşmaktır.

Devrimci çıkış

Güncel politikada gerçekleştirdiğimiz her hamlenin, bugünün koşullarında tarihsel-toplumsal bir zeminde konumlanma ihtimali var. Kitlelerin özneleşeceği ve kendi iktidarını kuracağı bir zemin hiç olmadığı kadar güçleniyor.
Devrimci kadronun pratiği, Haziran isyanından bu yana bazen çıkış yapan bazen de geri çekilen toplumsal güçlerle bütünleşecek bir "devrimci eylem" olarak kendini inşa etmelidir.
Militan kadronun pratiği, ayrıntıda yoğunlaşan, her zorlanmadan daha yüksekteki başka bir eşiğe geçerek kopuşan ve "kendine güvenip-etrafına güven veren" bir eyleme halidir.
Devrimci pratik, biriken devrimci enerjinin hedefine zamanında ulaşmak gerilimiyle adeta bir volkan gibi patlama halidir.
Bugünü karşılamanın ve bugünden geleceği kurmanın görevine talip olmak için günlük işleri yerine getirmek yetmez. "Neyi, Nasıl ve Ne Zaman" yapacağını bilmek ve rotayı şaşırıp yoldan sapmadan yürümek gerek.

Devrimci örgütlenmede planlı çalışma

Plan olmadıkça, plana göre hedefe ulaşma gözetilmedikçe; sokakta kazandığımızı, kapitalist düzen, eve gidene kadar kuşatıp hiç etmiştir bile. Hiç edemediğini de " içererek" kendi sistem değerlerinde kapsayacaktır.

H. ARIKUŞU

Örgütlemek, devrimciliğin işçiliğidir, devrimci, örgütlenmenin emektarıdır.
Devrimci olmak bireyin düzene karşı yaşamında ilk adımsa(- ki beklide en kolayı budur.), zor olan başkasını örgütlemek, yeni bireyleri devrime kazandırmaktır.
Devrimciliğimizi korumanın, devrimci iradeyi sürdürmenin yolu budur.
Devrimci kadro, sınıfı örgütler, halkı örgütler, örgütünü örgütler.
Ve tabii ki kendini örgütler, kendi günlük yaşamını örgütler.
Örgütlerken, örgütlenir.

Örgütlemenin olmazsa olamazı: planlı çalışma

Planlı çalışma, devrimci kadronun örgütleme, örgütlenme sürecinde olmazsa olmazıdır.
Çünkü bir hedefi gözetmeden, o hedefi gerçekleştirecek araçları, mekanizmayı üretmeden sonuç almakta zorlanırız. Süreç içinde belli sonuçlar alınsa da "zamanı kaçırdığımızdan" ortada bir başarı kalmamıştır. Plan olmadıkça, plana göre hedefe ulaşma gözetilmedikçe; sokakta kazandığımızı, kapitalist düzen, eve gidene kadar kuşatıp hiç etmiştir bile. Hiç edemediğini de " içererek" kendi sistem değerlerinde kapsayacaktır.

Plan nedir?

Fransızca mimarlık teriminden türeyen plana(Plan),harita taslak anlamındadır. Ve İngilizce "program" sözcüğüyle aynı anlamdadır. Ancak Türkçe kullanımında program, "genel, makro" düzeyde hedefleri, plan (özel, mikro) hedefleri tanımlarken kullanılmaktadır.
Plan, bir işin, bir örgütlenme hedefinin gerçekleştirilmesi için uyulması tasarlanan düzendir, düzenektir. Niyet, düşünce, maksat ve tasavvurdur. Hedefsiz plan oluşturulamaz. Plansız ise hedefe ulaşılamaz. Plan düzenektir. Devrimci faaliyetin "disipline edilmiş" düzeneği, mekanizmasıdır.
Devrimci kadronun hedeflerine ulaşması doğrultusunda oluşturduğu yoldur. Hedefe varışın kurulmuş zembereğidir.
Günlük faaliyetlerimizde, eylemlerimizde, görüşmelerimizde, eğitimlerimizde sürekli hareket halindeyizdir. Bütün bu koşturmaca içinde bir hedef ve bu hedefi gösteren, planlamayla oluşturulan mekanizma yoksa boşa kürek sallanacaktır. Ortada bir çaba vardır, bir devrimci niyet vardır ama hedeflere varılmamıştır.
Ya da tembellik ediyoruz, işleri erteliyoruzdur. Bu haliyle gösterdiğimiz asgari çaba devrimciliğimizi öldürmez belki ama tembellik ve erteleme zehri, içimize doldukça, özden uzaklaşıp, düzen içi liberal yaşama sürüklenilecektir

Planın maddesi ve ruhu

Planın "maddesi" disiplin ise ruhu tempo dur.
Mekanizmasında gerilim, yoğunlaşma hedefine kilitlenme vardır. Hedef için düzenek(-mekanizma) kurulmadıkça rastgelelik, olursa olur olmazsa olmazlık duygusu baş gösterecektir. Hedef kaybolduğu ölçüde de başarı kazanmak mümkün olmayacaktır.
Bir devrimci daima başarmayı sonuç almayı istemelidir. Başarmak ama zamanında başarmak, herhangi bir yer ve zamanda değil. Politik ortamın, örgütsel ihtiyaçların, planlamanın "zamanı" değil de kendi gönlüne göre "zamanın" başarısı başarı değildir. Devrimci kadro çabalamıştır. Bir şeyleri de korumuş üretmiştir. Ama o üretilen değerler düzenin aktığı zamanda kaybolup gitmiştir.
Sonuç olarak;
Örgütlenme, plan işidir. Plan ise hedef, yoğunlaşma, zamanlama ve başarı "düzeneğiyle" çalışır. Murathan Mungan, şiir teorisine dair notlarını yazdığı son kitabı "Küre" de şiiri şöyle tarifler: Şiir, saklı olanla açığa vurulan arasındaki ifade gerilimin cisimleşmesidir." Der Örgütçü içinse plan; saklı olanla açığa vurulan arasında cisimleşecek hedef ve başarı için duyulan gerilimdir. *29.10.2016*

HABERLER

Toplumsal dinamikler ayakta, anti kapitalist dinamiklerin örgütsel ayakları inşa oluyor.

Doğanın Çocukları yollarda

Doğanın çocukları kapitalizmin yarattığı ekolojik krizi durdurmak için yola çıktı. 3-4-5 Ekim tarihlerinde Anamur'da gerçekleştirdiği kurucu inisiyatif kampında ekolojik yıkıma karşı örgütlenme çağrısı yaptı.

Doğanın Çocukları kurucu inisiyatifi 3-4-5 Ekim tarihlerinde Anamur'da gerçekleştirdiği kampla ekolojik yıkıma karşı örgütlenme çağrısı yaptı. Kampın birinci gününde insan ve doğa ilişkisinin tarihçesi üzerine konuşuldu. İnsanın evriminin ve emek dolayımıyla doğayı dönüştürme faaliyetinin tarihçesinin tartışıldığı bu oturumda, insanın günümüze kadar süregelen macerasındaki önemli eşikler açığa çıkartıldı. Bu oturumda tarım toplumlarının ortaya çıkması ve beraberinde gelen yerleşik hayat tarihteki en önemli değişimlerden biri olarak vurgulandı. İkinci oturumda insanlık tarihini ikinci büyük değişimi olarak kapitalist sistemin ortaya çıkışının yarattığı sonuçlar tartışıldı.

Gezegen krizi vurgusu

Kapitalist sistemin kâr ve yayılma saplantısı yüzünden, üretimi ve dolayısıyla doğal kaynakların tüketimini arttırmak zorunda kaldığı ve doğanın kendine özgü yaşam döngüsüne her geçen gün daha büyük darbeler indirdiği saptandı. Ayrıca sistemin ortaya çıktığı andan itibaren ekosistemleri kenarlarından aşındırmaya başladığı, bugün gelinen noktada bütün ekosistemleri yok olmanın eşiğine getirerek tarihte ilk kez bir gezegen krizi yarattığı vurgulandı.

Tüketim dayatması

Bu oturumda ayrıca ekolojik krizin yalnızca üretim yordamından kaynaklanmadığı, kapitalist sistemin topluma dayattığı tüketim alışkanlıkların da ekolojik yıkıma neden olduğu vurgulandı. Sistemin, yaşam dünyalarımızın derinlerine nüfuz ederek bu alanları kendi birikim sürecini arttıracak bir şekilde dönüştürdüğü, kitleler üzerinde -kendi deyimiyle pazarda- tatminsizlikler, eksiklikler, mutsuzluklar, yatıştırılamayan arzular yaratarak daha fazla tüketimi körüklediği tespiti yapıldı. Kampın ikinci gününde mücadele araçlarının ne şekilde inşa edileceğine dair tartışmalar, eylem ve politik hat tartışmaları gerçekleştirildi.

Cadılar kadın kampında...

Kadınlar dayanışması büyüyor

Kampüs cadıları ilk buluşmasını gerçekleştirdi.

Türkiye'de üniversiteli kadınların öz örgütü olmak amacıyla yola çıkan Kampüs Cadıları, ilk kadın buluşmasını 'Kadınlar buluşuyor, yaklaşın dayanışma büyüyor' şiarıyla geçtiğimiz günlerde gerçekleştirdi. Giderek sertleşen ve kadın düşmanlığı artan Türkiye politik atmosferinde; üniversiteli genç kadınların buluşması, kadın hareketinden iktidara giden bir mesaj niteliğindeydi.
23-24-25 Eylül'de Mersin-Kızkalesi'nde gerçekleşen buluşmaya on beş farklı üniversiteden kadınlar katılım gösterdi. İstanbul, Antalya, Adana, Samsun, Diyarbakır ve Antakya illeri başta olmak üzere daha pek çok ilden kadın kampa katıldı.
Türkiye'nin farklı üniversiteleri ve bölümlerinden gelen kadınlar; sadece kadın olmalarından kaynaklı yaşadıkları problemlerde ortaklaşarak bir araya geldiler.

Dayanışmayı büyütme kararlılığı

Patriarkal kapitalizm; beden, emek sömürüsü; militarizm, savaş ve göç gibi pek çok konuda derin tartışmalar yapıldı. Konular, günlük hayattan örnekler ve yaşamsal benzerlikler ile pekiştirildi. Buluşmada ayrıca sunumlar, film gösterimleri ve edebiyat atölyesi de yapıldı. Yapılan önerilerle yeni dönem mücadelesinin hatları çizildi.
Son gün 'üniversiteli kadın mücadelesi' başlığı altındaki uzun söyleşide genç kadınlar; üniversitelerindeki sorunları, cinsiyetçi eğitimi ve akademisyenleri, yurtlarda yaşanan sorunları, içinden geçilen süreçte kadın mücadelesinin durumunu ve örgütlenmeyi konuştu. Süpürgelerinden asla inmeyecek olan cadılar, dayanışmanın rüzgârını arkasına alarak üç günlük buluşma sonlandırdı.

Ekmek ve onur kavgası büyüyor!

Kenan budak işçi buluşmasının 3.'sü Marmara ve Güney bölgelerinde gerçekleştirildi.

3. Kenan Budak İşçi Buluşması bu yıl 1-2 Ekim tarihlerinde İstanbul, 8-9 Ekim tarihlerinde ise Mersin'de olmak üzere iki bölgede gerçekleşti. Adana, Mersin, Hatay, Antalya, İstanbul, İzmir, Kocaeli, Samsun illerinden; liman, metal, plastik, depo, perakende, tekstil, inşaat, sağlık, temizlik, belediye, turizm, cam gibi farklı sektörlerden işçiler katıldı.
Etkinlikte sermayenin son dönemdeki kapsamlı saldırılarından zorunlu bireysel emeklilik sigortası, kıdem tazminatı hakkının gasp edilmesi, kiralık işçilik, esnek istihdam, kadın işçilerin haklarına yönelik saldırılar ele alındı. Ayrıca işyerlerindeki esnek istihdam, mobbing, fazla mesai, düşük ücret gibi sorunlar ele alındı.

Öncü işçi yaratmanın önemi

Bunların karşısında işçilerin örgütlenmesi ve hakları için mücadele etmesi gereği üzerinden "İşçi Sınıfı İçinde Örgütlenmek" gündemi yapıldı. Bilinçli öncü işçilerin ortaya çıkarılarak iş yeri temelli örgütlenmenin önemi vurgulandı.
İş yerlerindeki basit sorunların, toplu sözleşme meselesinin, sendikal faaliyetlerin, grev ve direnişlerin özünü oluşturan «İş Yerlerinde Taban Örgütlenmesi» başlığı konuşuldu. Son olarak ise işçilerin kendi sorunlarını, örgütlenme ve mücadele deneyimlerini anlattığı «İşçi Forumu» yapıldı. Grev ve direniş deneyleri, sendikalaşma, tabanla örgütlenme pratikleri, mobbingle mücadeledeki deneyimler, işten atmalara karşı yapılması gerekenler konuşularak işçilerin deney ortaklığı sağlanmaya çalışıldı. Etkinlikler Avusturya İşçi Marşıyla son buldu.

Ekmek ve Onurcular 3. işçi buluşmasında....

Grev ve direnişlerle kurulan bağ

Ekmek ve Onur faaliyeti açısından "Kenan Budak İşçi Buluşması" önemli bir yerde duruyor. Başarılı geçmesi işçi sınıfına odaklanmanın olumlu sonuçlarını ortaya çıkardı. Bunun yanında fabrikalarla ve iş yerleriyle kurulan bağlar önemli olsa da yetersiz kalması sorunu önümüzde duruyor. Bu sorunun kısa zamanda çözülmesi için hali hazırda yöneldiğimiz iş kolları ve işçi havzalarının arttırılması gerektiği ortaya çıktı.
Grev ve direnişlerle kurulan bağların daha da güçlendirilmesi, direnen işçilerin yalnız bırakılmaması, birlik ruhu ile dayanışmanın kurulması gerekiyor. Kadın işçilerin örgütlülük düzeyinin arttırılması ve bu yönde adımlar atılması önem arz ediyor.
İşçi sınıfına araçsal yaklaşmayan işçi sınıfının kendi öz örgütünün inşası için kolları sıvamalı, daha çok alın teri ve emekle ilmek ilmek örülmeli. Çünkü işçi sınıfının kurtuluşu kendi eseri olacaktır!

Mor Dayanışma: Farklılıklarımız zenginliğimizdir!

Türkiye'deki kadınların öz örgütü, isyan çığlığı, özgürlük yürüyüşü olmak amacıyla yola çıkan Mor Dayanışma ilk kadın buluşmasını "Çekmişiz isyan bayrağını dalgalanır başımızda hür" şiarıyla gerçekleştirdi.

23, 24, 25 Eylül'de Mersin-Kızkalesi'nde gerçekleşen buluşmaya İstanbul, Antakya, Mersin, İzmir, Adana, Antalya'dan tüm farklılıklarıyla bir araya gelen kadınlar, patriarkal kapitalizm; beden, emek sömürüsü; militarizm, savaş ve göç gibi pek çok konuda tartışmalar yapılan buluşmada ayrıca sunumlar, film gösterimleri ve edebiyat atölyesi de yapıldı. Gerçekletirilen kadın kampı ardından yapılan deklarasyonda şu ifadelere yer verildi:

Başkaldırıyoruz!

"Lilithlerin ve Amazonların izlerini takip edeceğiz! Özgecan ve Canselerin hesabını soracağız! Çilem'ler ve Nevin'inlerle dayanışma içinde olacağız! İnatla, cesaretle ve cüretle, sokaklarda, gecelerde ve yaşamın olduğu her yerde direniyoruz, direneceğiz!
Mor Dayanışma, tacize, tecavüze, kadın katliamlarına, savaşa, şovenizm ve asimilasyona, beden ve emek sömürüsüne, doğanın yağmasına, homofobiye, transfobiye, tüm iktidar ve hiyerarşi biçimlerine, kadına yönelik şiddete karşı "kadın dayanışması" şiarıyla yaşamına sahip çıkmak için mücadele eden kadınların direniş bayrağını temsil etmek için yola çıktı.
Mor Dayanışma Gezi ayaklanmasında mayalanan kadın isyanının, Özgecan katliamına karşı sokaklara akın eden kadınların öfkesinin içinden, hayatı birlikte örmek, tarihi kadınların elleriyle yeniden yazmak için geliyor. Bizler, evlerden, mutfaklardan, iş yerlerinden, atölyelerden, fabrikalardan kadınlar olarak, her renkten, dilden, kimlikten kız kardeşlerimizle kucaklaşıp, özgürlük türküleri söylemek için bir araya geldik. Mor Dayanışma, kadınların yıllar boyu erkek egemenliğine karşı verdikleri mücadeleler sonucu kazandıkları hakları geriye götüren, erkek egemenliğini güçlendiren politikalara karşı; kadınların sesini daha çok yükseltmek, yaşamı mora boyamak için; ev toplantıları, bulunduğu illerde kahvaltılar, film izleme organizasyonlarıyla, şiddet- cinsel istismara uğrayan kadınların isyanı olmak için yola çıktı. Kadın kadının kurdu/ düşmanı değil, kız kardeşidir. Kadın dayanışması güçlendirir, mücadele güzelleştirir… Haydi tut uzatılan bu kadın elini, yaşamı mora boyamak için sen de katıl Mor Dayanışma'ya!
Dayanışmanın, cesaretin, cüretin, direncin tohumlarını birlikte yeşertelim, umudu, birlikte büyütelim, geleceği, yeniden kuralım!"

toplumsal özgürlük

Sahibi ve Sorumlu Yazıişleri Müdürü: Mertcan Hepgoncalı
Adres: Hüsyinağa Mah. İstiklal Cad. Balo Sok. No: 29/3 Beyoğlu
Baskı: İhlas Gazetecilik A.Ş. Merkez Mah. 29 Ekim Cad. İhlas Plaza, No: 11A/41 Yenibosna/Bahçelievler, İstanbul. Tel 0212 454 30 00